

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 5/2002

Cena \$ 2.50

MAY 2002

Zelená hora u Žďáru nad Sázavou

poutní místo svatého Jana Nepomuckého

Na Zelené hoře u Žďáru nad Sázavou na Českomoravské vysočině se nachází známé poutní místo svatého Jana Nepomuckého. Zdejší kostel jemu zasvěcený je dílem Jana Blažeje Santiniho a patří ke skvostům evropské architektury barokní gotiky.

Kostel vznikl při klášteře žďárských cisterciáků ke cti nejznámějšího českého svěťce a mučedníka Jana Nepomuckého, generálního vikáře pražské arcidiecéze. Ve sporu krále Václava IV. s arcibiskupem Janem z Jenštejna o právu krále a pravomoci církve, který vyvrcholil v r. 1393, generální vikář Jan Nepomucký z titulu své funkce potvrdil právoplatnou volbu opata kladrubského benediktinského kláštera. Prchlivý král, který opatské místo chystal pro jiného, pak nechal generálního vikáře umučit. Podle tradice ho též mučil proto, aby prozradil zpovědňovací tajemství a řekl, z čeho se zpovídala jeho manželka královna Žofie a nakonec jeho zmučené tělo nechal večer 20. března 1393 svrhnout z Karlova mostu do Vltavy. Jeho osud nápadně připomíná obhájce církevního práva Tomáše Becketa v Anglii. Věhlas mučedníka, který má v českých zemích množství kostelů, soch i obrazů na náměstích a vesnických návších, zejména však na mostech, přesahuje hranice našeho státu; jeho sochy se nacházejí jak v sousedním Rakousku a Německu, tak i v ostatní Evropě i zámoří a též i v USA.

Žďárský opat Václav Vejmluva byl velkým ctitelem Jana Nepomuckého. Jeho mateřským klášteřem byl původně cisterciácký klášter v Nepomuku, kde bylo rodiště svatého Jana. Proto tento opat dal v roce 1719 podnět ke stavbě kostela na Zelené hoře, který byl zasvěcen tomuto mučedníkovi. Stalo se tak 10 let před Janovým svatořečením, které uskutečnil papež Benedikt XIII. 19. března 1729.

Stavbou kostela byl pověřen vynikající architekt Jan Blažej Santini, původem z italské rodiny, která zdomácněla v Čechách. Kostel byl dostavěn a

vyvěcen roku 1723, kdy Jan Nepomucký byl již prohlášen za blahoslaveného (15. března 1721). Při stavbě kostela se nechal Santini inspirovat lomeným obloukem a to jak v tektonice, tak v ornamentech. Vnější tvary budovy nesou stylové geometrické prvky. Interiér kostela patří k jedinečným ukázkám Santiniho umění. Je lemován dvoupatrovými prosvětlenými arkádami s balustrádami. Impozantní výška spolu s ostatními architektonickými prvky vytváří prostor jedinečné krásy. V roce 1994 byl tento chrám zařazen do Seznamu světového kulturního dědictví UNESCO.

V celé stavbě kostela na Zelené hoře se stále opakuje symbolické číslo 5. Podle tradice totiž našli rybáři ve Vltavě mučednickovo tělo v místě, které bylo ozářeno pěti světly - hvězdami. Půdorys kostela představuje pěticipá hvězda ve tvaru růžice. Do kostela se vstupuje 5 branami, v kostele je 5 oválných kaplí a 5 oltářů. Na zeměkouli na hlavním oltáři je 5 hvězd a 5 andělů.

Hlavní oltář zasvěcený sv. Janu Nepomuckému je obklopen trojstrannou kovanou mříží a do vysokého arkádového prostoru je vkomponována socha svěťce se sochami andělů, hvězdami a zářícím sférickým trojúhelníkem s nápisem JAHVE (jméno Boží). Čtyři boční oltáře jsou zasvěceny evangelistům Matouši, Marku, Lukáši a Janovi. Část sochařských prací je od Řehoře Thényho.

Posvátný pentagram kostela je zasazen do desetipíče hvězdice ambity a mezi kostelem a ambity se dnes nachází hřbitov. V celém areálu se znovu a znovu objevují hermetické symboly slova. Svatý Jan byl považován za mučedníka zpovědňovacího tajemství a v prefaci jeho svátku je přirovnáván k poslednímu proroku Starého zákona Janu Křtiteli. Ten vydal svědectví pravdě tím, že veřejně káral nedostatky krále Heroda, Jan Nepomucký vydal svědectví pravdě tím, že před králem mlčel, když mu to povinnost ukládala. V litaniích k českým patronům pak prosíme, abychom též my na jeho

přímluvu jazykem nehřešili. Symboly na Zelené hoře ukazují nejen na svěťcův jazyk, který „neshnil v hrobě“, ale především ukazují na sílu Božího slova, které dle evangelia sv. Jana bylo na počátku a stalo se tělem a přebývalo mezi námi. Stejně tak lze najít mnoho symbolů z Apokalypsy - z knihy Zjevení svatého Jana nebo z učení svatého Pavla, který oheň Ducha, neboli meč Božího slova označuje jako jedinou zbraň křesťana.

Zahájení poutí na Zelené hoře je totožné s dostavbou kostela. Zvlášť velkolepý býval průvod z cisterciáckého kláštera ve Žďáře nad Sázavou zvaného Fons S. Virginis Mariae (Studnice Panny Marie) konaný v den světcova svátku 16. května. Dnes je hlavní pouť vždy v neděli po tomto svátku. Poutní místo spravuje Ř. kat. farní úřad Žďár n. S. II, Zámek 2, CZ - 591 02, tel. 0616/251 90.

Tomáš Přikryl, Česká republika

Foto na titulní straně:
Kostel sv. Jana Nepomuckého
na Zelené hoře u Žďáru nad Sázavou

Nanebevstoupení Páně a Hod Boží svatodušní

Ježíšovo nanebevstoupení se odehrálo na Olivetské hoře, na které začalo jeho utrpení. Bylo to 40. den po Kristově zmrtvýchvstání. Mysl křesťana se má zvláště v tento den povznést k nebesům a jeho srdce se má naplnit touhou po stálém spojení s Božským Spasitelem. Ve středověku se konávaly toho dne průvody, nanebevstoupení Páně bylo jaksi scénicky znázorňováno a tento způsob vzpomínky jistě vznikl v Jeruzalémě jako památka onoho průvodu, který v tento den Pán Ježíš konal se svými apoštoly na horu Olivetskou, odtud se před jejich zraky vznesl do nebe. (Lk 24,50)

Hod Boží svatodušní ve vyvoleném národě měl název „Letnice.“ Ve Starém zákoně to byla dožínková slavnost – poděkování za úrodu. V křesťanské době je to upomínková slavnost na seslání Ducha svatého na apoštoly i první křesťany 50. dne po velikonočních. Jsou to vlastně narozeniny Církve. Liturgická barva svatodušních svátků je červená na památku ohnivých jazyků, v jejichž podobě sestoupil Duch svatý na apoštoly. Tento svátek je zvláštním svátkem třetí Božské osoby. Sekvence: „Veni Sancte Spiritus“ vyjadřuje touhu po Duchu svatém.

Vánoce a velikonoce obsahují prvky, které můžeme znázornit v liturgii a v lidových křesťanských zvycích viditelnými znameními; u svatodušních svátků to není možné. Proto nemáme ani uměleckokřesťanská svatodušní vyprávění nebo oratoria, ani si nepíšeme blahopřejné svatodušní pohlednice. Někdy jsou věřící v rozpacích, jak slavit tento ústřední svátek Církve. Bohužel, biřmování stojí jako svátost Ducha svatého mnohdy na okraji křesťanského uvědomění a života. Katechizmové poučky o Duchu svatém jsou uloženy jako sotva potřebné vědění na dně naší paměti... Ale Bohu díky jsou již kraje, kde začínají více myslet na Ducha svatého a kde ve společenstvích určitých skupin věřících si hojněji připomínají Ducha Utěšitele, Ducha Pravdy.

Pokud jde o Nanebevstoupení Páně, tak si odpovíme, zda jsme ze své křesťanské víry již našli silnou naději po věčné spáse a nezlomnou touhu po nebeské vlasti. My, křesťané jsme zde na cestě k Pánu, který vstal z mrtvých a vstoupil k Otcovi nebeskému, aby nám v nebi připravil místo, trvalý příbytek. Je to požehnaná pouť, neboť Pán je s námi. My křesťané tím nejsme odcizení světu, nemáme úzkost nebo dokonce nějaký odpor ke světu, ale uvědomujeme si, že jedině Bůh může naplnit to věčně nepokojné srdce lidské, toužící po štěstí a blaženosti.

Svátek Nanebevstoupení Páně je výzvou ke službě – nezapomínej přitom na 3 hlavní věci: „1. Čest a slávu Boží 2. Spásu své duše 3. Tělesné i duchovní blaho svých bratří a sester v Kristu.“ Poctivě, svědomitě a odpovědně pracuj na úseku, který Ti vykázal Bůh, „hledej království Boží a jeho spravedlnost a všechno ostatní Ti bude přidáno; pak se dostaneš za Pánem Ježíšem do slávy věčné, pak se dostaneš i Ty za ním do nebe.“

Málo je slov ve všech řečech světa, která tak mocně dojmou jako slovo: „domov.“ Význam slova „domov“ pozná především ten, kdo musí žít mimo domov. Proto jistě vy, drazí čtenáři Hlasů národa, pokud jste museli utíkat před totalitní mocí bývalých dob ve staré vlasti, tak dobře znáte slovo „domov.“ Utíkali jste ze svého domova aby vás, nevinné neobvinili z toho co jste neudělali a nezavřeli vás, nepřipravili vás o několik roků svobody. Po domově touží voják, po domově touží pacient v nemocnici, po domově touží ti, kdo mají zaměstnání daleko od domova, ale po domově zvláštním způsobem touží děti. Jistě vzpomínáte na své dětství, kdy jste byli s maminkou někde na návštěvě, někde na besedě. Tam třeba děti měli hezčí hračky, tam jste měli třeba chutnější jídlo jako doma a vy jste se rozběhli k mamince a prosili jste: „Maminko, pojďme už domů!“ „Maminko, pojďme už domů“ je výrazem naší tesknosti po věčném domově, po nebi.

Svatý Pavel vyjádřil tuto touhu po domově slovy: „Tady nemáme místo k trvalému pobytu; o to se přičiňujeme teprve pro budoucnost.“ (Žid. 13,14). Jeden básník si dal otázku: „Kam jdeme?“ A sám si odpovídá: „Stále domů.“ Jistě znáte slova našeho věřícího básníka J.V. Sládka: „V náručí Božím, odkud jsem vyšli, večer se všichni sejdem zas...“

Slavnost Nanebevstoupení Páně slavíme téměř vždy v mariánském měsíci květnu. I my jednou budeme unaveni poutí tímto slzavým údolím a budeme potřebovat někoho, kdo by nás vedl do věčného domova. Ke komu jinému se obrátíme, než k naší nebeské Matce Panně Marii. Proto s důvěrou prosíme: „Svatá Maria, Matko Boží, pros za nás hříšné, nyní i v hodinu naší smrti.“ Uctívejme naší nebeskou Maminku zvláště v krásném měsíci květnu i v růžencovém měsíci říjnu a poté na sklonku našeho životního putování budeme moci zvolat: „Maminko, pojďme už domů!“ A Panna Maria nás povede do nebe a ukáže nám po našem ukončeném pozemském putování: „Ježíše, požehnaný plod svého života jako Spasitele naší duše.“

V tichosti sestoupil Syn Boží z nebe na naši zemi o prvních vánocích. Slavnostně vstoupil na nebesa 40. den po svém zmrtvýchvstání. A s podobnou slávou a mocí sestoupil Duch svatý 10.den po Ježíšově nanebevstoupení. Duch svatý

Pokračování na str.14

LITURGICKÁ ČTENÍ

7. neděle velikonoční - 12.května 2002

1. ČTENÍ - Sk 1, 12-14

První „kroky“ prvotní církve jsou úzce spjaté s předcházejícím obdobím Ježíšova působení. Tuto kontinuitu zviditelňuje jednak okruh apoštolů a zbožných žen, jednak „večeřadlo“. Právě toto místo spojuje začátky církve s velikonoční událostí: tam Ježíš daroval sebe sama v eucharistii a o neděli vzkříšení daroval svého Ducha (Jan 20, 19-23). V očekávání na přijetí moci Ducha svatého (Sk 1, 8) se Kristovi učedníci i učednice scházejí k jednomyslným modlitbám.

Čtení ze Skutků apoštolů.

Když byl Ježíš vzat do nebe, apoštolové se vrátili do Jeruzaléma z hory, která se nazývá Olivová. Je blízko Jeruzaléma, vzdálená jenom délkou sobotní cesty. A když přišli (zase do města), vystoupili do hořejší místnosti, kde bydleli Petr a Jan, Jakub a Ondřej, Filip a Tomáš, Bartoloměj a Matouš, Jakub Alfeův, Šimon Horlivec a Juda, Jakubův (bratr). Ti všichni jednomyslně setrvali v modlitbách spolu se ženami, s Ježíšovou matkou Marií a s jeho příbuznými.

2. ČTENÍ - 1 Petr 4, 13-16

Čtení z prvního listu svatého apoštola Petra.

Milovaní! Radujte se, že máte účast na utrpení Kristově, abyste také mohli radostně jásat při jeho slavném zjevení. Když musíte snášet urážky pro Kristovo jméno, blaze vám, neboť na vás spočívá Duch slávy, to je Duch Boží. Ať nikdo z vás netrpí proto, že zavraždil nebo okradl, že někomu ublížil nebo jen že se míchá do záležitostí druhých lidí. Trpí-li však, že je křesťanem, za to se stydět nemusí; spíše ať Boha velebí, že je křesťanem.

EVANGELIUM - Jan 17, 1-11a

Dnes se hlásá první mocná výzva Ježíšovy takzvané „velekněžské modlitby“, která je pečetí na řeči ve večeřadle o posledním večeru jeho pozemského života. Obsahuje mnoho myšlenek. Jeden vědec si dokonce všiml, že se v ní nachází asi čtyřicet slov, příznačných pro teologickou mluvu čtvrtého evangelia. Na začátku silně vyniká myšlenka „oslavení“. Je to slavnostní odhalení Synova božství, které se dovrší na kříži, kdy Otec odhalí světu spasitelný účinek Kristovy smrti, a tím začne velikonoční událost. Ježíšovi učedníci uvidí v onom oslavení božství svého Mistra a Pána a uvěří v něj.

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš pozvedl oči k nebi a modlil se: „Otče, přišla ta hodina. Oslav svého Syna, aby Syn oslavil tebe. Obdařils ho mocí nade všemi lidmi, aby dal věčný život všem, které jsi mu dal. Věčný život pak je to, že poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista. Já jsem tě oslavil na zemi: dokončil jsem dílo, které jsi mi svěřil, abych ho vykonal. Nyní oslav ty mne u sebe, Otče, slávou, kterou jsem měl u tebe, dříve než byl svět. Zjevil jsem tvé jméno lidem, které jsi mi dal ze světa. Byli tvoji a mně jsi je dal a zachovali tvoje slovo. Nyní poznali, že všechno, co mi dal, je od tebe; vždyť slova, která jsi dal mně, dal jsem jim. Oni je přijali a skutečně poznali, že jsem vyšel od tebe, a uvěřili, že jsi mě poslal. Já prosím za ně. Neprosím za svět, ale za ty, které jsi mi dal, vždyť jsou tvoji; a všechno mé je tvé a všechno tvé je mé. V nich jsem oslaven. Už nejsem na světě, ale oni jsou na světě; a já jdu k tobě.“

Slavnost Seslání Ducha svatého 19.května 2002

1. ČTENÍ - Sk 2, 1-11

Podle pozdní židovské tradice byly letnice vzpomínkou na předání Zákona na hoře Sinaj (Ex 19-20). Sestoupení Ducha svatého silně připomíná Boží zjevení na Sinaji: zemětřesení a oheň doprovázely také odevzdání Zákona. Duch svatý sestoupil právě o letnicích, aby ukázal, že on je nový, duchovní zákon. Tento zákon není vepsán na kamenné desky, ale do srdce. Není to zákon vnější, ale vnitřní. Tak se naplnila slova: „Vložím svůj zákon do jejich nitra“ (Jer 31, 33), „dám vám nové srdce, vložím do vás nového ducha“ (Ez 36, 26). Duch sestoupil v podobě ohnivých jazyků a apoštolové rozniceni tímto ohněm začali v nových jazycích chválit Boha. Jejich mlčení se stalo slovem, jejich strach odvážným svědectvím o Bohu, jejich chlad se proměnil v horlivost. Nový Duch, nové srdce, nový jazyk.

Čtení ze Skutků apoštolů.

Nastal den letnic a všichni byli společně pohromadě. Najednou se ozval z nebe hukot, jako když se přičene silný vítr, a naplnil celý dům, kde se zdržovali. A ukázaly se jim jazyky jako z ohně, rozdělily se a nad každým z nich se usadil jeden. Všichni byli naplněni Duchem svatým a začali mluvit cizími jazyky, jak jim Duch vnukal, aby promlouvali. V Jeruzalémě bydleli zbožní židé ze všech možných národů pod nebem. Když se ten zvuk ozval, hodně lidí se sběhlo a byli ohromeni, protože každý z nich je slyšel, jak mluví jeho vlastní řečí. Žasli, divili se a říkali: „Ti, co tak mluví, nejsou to všichni Galilejci? Jak to tedy, že každý z nás slyší svou mateřštinu? My Parthové, Médové, Elamité, obyvatelé Mezopotámie, Judska a Kappadokie, Pontu a Asie, Frýgie a Pamfýlie, Egypta a lybijského kraje u Kyrény, my, kteří jsme připutovali z Říma, židé i proselyté, Kréťané i Arabové: slyšíme, jak našimi jazyky hlásají velké Boží skutky.“

2. ČTENÍ - 1 Kor 12, 3b-7. 12-13

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

(Bratři!) Jenom pod vlivem Ducha svatého může někdo říci: „Ježíš je Pán.“ Dary jsou sice rozmanité, ale je pouze jeden Duch. A jsou rozličné služby, ale je pouze jeden Pán. A jsou různé mimořádné síly, ale je pouze jeden Bůh. On to všechno ve všech působí. Ty projevy Ducha jsou však dány každému k tomu, aby mohl být užitečný. Jako tělo je pouze jedno, i když má mnoho údů; ale všechny údy těla, přestože je jich mnoho, tvoří dohromady jediné tělo, tak je tomu také u Krista. Neboť my všichni jsme byli pokřtěni jedním Duchem v jedno tělo - ať už jsme židé nebo pohané, otroci nebo svobodní - všichni jsme byli napojeni jedním Duchem.

EVANGELIUM - Jan 20, 19-23

Ježíš dává svého Ducha právě v den vzkříšení: dar Ducha je totiž „plodem“ Ježíšovy smrti a zmrtvýchvstání. Letnice tedy „zpřítomňují“ velikonoce, „zpřítomňují“ v srdcích apoštolů Ježíšovu smrt a vzkříšení. Proto Ježíš ukazuje nejprve probodený bok: bok, z kterého vyprýstily krev a voda, symbolizující nový život! Duch zpřítomňuje Ježíšovu smrt tím, že odumírá „staré“: strach, uzavřenost, hřích (v. 19). Místo toho přináší Duch Vzkříšeného do nitra nový život: pokoj, radost, odpuštění, otevřenost vůči druhým, odvahu k přijetí Ježíšova poslání (v. 20-23). Tohoto stvořitelského Ducha dává Ježíš vdechnutím a slovem, podobně jako Hospodin stvořil Adama slovem a vdechnutím (Gn 2, 7). O letnicích se konečně uskutečňuje nové stvoření!

Slova svatého evangelia podle Jana.

Navečer prvního dne v týdnu přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se. Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“

Slavnost Nejsvětější Trojice 26.května 2002

1. ČTENÍ - Ex 34, 4b-6. 8-9

Po tragédii, při níž Izrael odmítl Hospodina a vyvolil si modloslužbu a kult plodnosti (zlaté tele, Ex 32-33), projeví Pán své dva příznačné a podstatné rysy: odpuštění a spravedlnost. Prvenství má odpuštění. Pán dává přednost větší „lidskosti“, jak napsal židovský filosof a mystik M. Buber. „Tisícům pokolení“ milosrdenství odpovídají „třetí a čtvrté pokolení“ trestu, jak zmíní úvod k desateru (Ex 20,5-6). Mojžíš, představitel celého národa, ukazuje ve své modlitbě, jaký konkrétní dopad má toto zjevení na existenci Izraele. Boží odpuštění osvobozuje a občerstvuje člověka jako Pánovo „dědictví“ v plném a důvěrném poutu smlouvy.

Čtení z druhé knihy Mojžíšovy.

Mojžíš časně ráno vstal a vystoupil na horu Sinaj, jak mu přikázal Hospodin; v ruce měl dvě kamenné desky. Tu sestoupil Hospodin v oblaku, (Mojžíš) se tam vedle něho postavil a vzýval Hospodinovo jméno. Potom (Hospodin) prošel kolem něho a zvolal: „Hospodin, Hospodin, Bůh milosrdný a milostivý, shovívavý, velmi laskavý a věrný!“ Mojžíš se rychle vrhl k zemi, klaněl se a řekl: „Pane, jestliže jsem našel u tebe milost, ať jde Pán uprostřed nás. Ano, je to lid tvrdě šíje, ale odpusť naši vinu i náš hřích a přijmi nás jako dědictví.“

2. ČTENÍ - 2 Kor 13,11-13

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Korint'ánům.

Bratři, žijte radostně, zdokonalujte se, buďte přístupní napomínání, buďte svorní, žijte v pokoji, a Bůh, (dárce) lásky a pokoje, bude s vámi. Pozdravujte se navzájem svatým políbením. Pozdravuji vás všichni věřící. Milost Pána Ježíše Krista, láska Boží a společenství svatého Ducha s vámi se všemi!

EVANGELIUM - Jan 3, 16-18

Boží tajemství je spojeno s láskou, která se sděluje v spasitelném poslání jednorozeného Syna. To je námět nočního rozhovoru mezi Ježíšem a Nikodémem. Slovo „dát“ ve 13.verši, neznamená jenom dar, je to také výraz svobodného „odevzdání“, kterým Kristus, trpící Služebník, odevzdává sám sebe ve smrti. „V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh poslal na svět svého jednorozeného Syna, abychom měli život skrze něho. V tom záleží láska: ne že my jsme milovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako smírnou oběť za naše hříchy“ (1 Jan 4, 9-10).

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl Nikodémovi: „Tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Bůh přece neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něho spasen. Kdo v něho věří, není souzen; kdo nevěří, už je odsouzen, protože nevěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího.“

Slavnost Těla a Krve Páně 2.června 2002

1. ČTENÍ - Dt 8, 2-3. 14b-16a

Deuteronomium představuje sbírku vášnivých homilií, jejichž námětem je Zákon a dar půdy, základní události velké epopeje Exodu. Osmá kapitola byla definována jako přikázání pro dobu blahobytu: Izrael se totiž usadil v Palestině, holduje nyní usedlé konzumistické civilizaci, těší se pokroku, ale zároveň se ocitá v nebezpečí „prvotního“ hříchu pychy a soběstačnosti. „Pamatuj“ se stává základní výzvou Deuteronomia: je to synonymum „uvěření“, snahy o obnovení někdejší smlouvy s Bohem, která je za blahobytu jednoduše „zapomenuta“ v náboženské lhostejnosti. Biblické „pamatuj“ znovu uvádí věřícího do dějů týkajících se jeho spásy, zpřítomňuje dnes minulé události. A tento význam slova „památka“ dává také Nový zákon eucharistii.

Čtení z páté knihy Mojžíšovy.

Mojžíš řekl lidu: „Pamatuj na celou cestu, po níž tě vedl Hospodin, tvůj Bůh, čtyřicet let na poušti, aby tě pokořil, aby tě zkoušel, aby poznal, co je v tvém srdci, zda budeš zachovávat jeho přikazy, nebo ne. Pokořil tě, dal ti pocítit hlad a nasytil tě manou, kterou jsi neznal ani ty ani tvoji otcové, aby tě poučil, že člověk nežije pouze chlebem, ale že člověk může žít vším, co vychází z Hospodinových úst. Nezapomeň tedy na Hospodina, svého Boha, který tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví, který tě vedl po velké a strašné poušti, kde byli ohniví hadi a štíři, po pustině bez vody, který pro tebe vyvedl vodu z nejtvrďší skály, který tě sytil na poušti manou, kterou tvoji otcové neznali.“

2. ČTENÍ - 1 Kor 10,16-17

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korint'ánům.

(Bratři!) Kalich požehnání, který žehnáme - není to účast v Kristově krvi? Chléb, který lámeme - není to účast v Kristově těle? Protože je to jeden chléb, tvoříme jedno tělo, i když je nás mnoho, neboť všichni máme účast na jednom chlebě.

EVANGELIUM - Jan 6,51-58

Verše z řeči o chlebě života, kterou přednesl Ježíš v synagoze v Kafarnau, obsahují zlomek eucharistické homilie prvotní církve. V liturgii přijímá a s radostí hlásá dar „věčného života“, tj. božského života, věnovaný věřícímu, který „požívá tělo a krev“ Krista pod způsoby chleba a vína. Zkušenost dokonalého společenství s Bohem ještě zdůrazňuje to, co pokládají učenci za „konsekrační formuli“, užívanou v janovských církevních obcích, která je ve verši 51 se svým původním aramejským pozadím („maso“ místo „tělo“, které je výrazem řeckým). Slyšíme ji ještě jednou v její prostotě a v její bohatosti: „Chléb, který já dám, je mé tělo, obětované za život světa.“

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl zástupům: „Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe. Kdo bude jíst tento chléb, bude žít navěky. A chléb, který já dám, je mé tělo, obětované za život světa.“ Židé se mezi sebou přeli a říkali: „Jak nám tento člověk může dát jíst svoje tělo?“ Ježíš jim řekl: „Amen, amen, pravím vám: Když nebudete jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den. Vždyť mé tělo je skutečný pokrm a má krev je skutečný nápoj. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm. Jako mne poslal živý Otec a já žiji z Otce, tak i ten, kdo jí mne, bude žít ze mne. To je ten chléb, který sestoupil z nebe; ne takový, jaký jedli naši otcové, a umřeli. Kdo jí tento chléb, bude žít navěky.“

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 28.března 23.dubna 2002

Politické události

Jiří Dienstbier kandidátem na vysokého komisaře OSN

Česká vláda navrhla exministra zahraničí Jiřího Dienstbiera do funkce vysokého komisaře pro lidská práva při OSN. Volba proběhne letos v září na schůzi Valného shromáždění v New Yorku. Současná vysoká komisařka Mary Robinsonová je ve funkci od roku 1997 a podle vlastních slov nehodlá znovu kandidovat. Dienstbier (64 let) si kandidatury váží a 29.března pro ČTK uvedl: "My jsme s tím nevystupovali, dokud nebylo zcela jasné, že Mary Robinsonová nechce kandidovat." Vloni Dienstbier skončil ve funkci zvláštního zpravodaje Komise OSN pro lidská práva v bývalé Jugoslávii (tehdy kritizoval mezinárodní společenství a NATO). Mluvčí ministerstva zahraničí Aleš Pospíšil ČTK potvrdil, že český kandidát má skvělou mezinárodní pověst a v oblasti lidských práv dosáhl vynikajících výsledků. Podle LN nejsou jeho šance "nijak zanedbatelné." Sám Dienstbier pak doufá, že jej jako společného kandidáta podpoří východoevropské a zejména balkánské země. Žádný jiný kandidát na zářijovou volbu zatím znám není.

Svobodná Evropa rozšiřuje vysílání na Kavkaz

Cizojazyčné vysílání Rádía Svobodná Evropa / Rádía Svoboda doplňuje od 3.dubna zpravodajství na Kavkaz. Podle zprávy ČTK připravuje dvouhodinový program v čečtině, avarštině a čerkesštině zpočátku devět redakto-

rů se sídlem v Praze. Rozšíření programu stanice financované Kongresem USA povolila americká Rada guvernérů pro vysílání. Tentýž orgán přitom zahájení kavkazského vysílání, jež mělo původně začít již na konci února, na žádost americké vlády odložil. Prezident RSE Thomas Dine tehdy sdělil agentuře Reuters, že vysílání "se stalo obětí americko-ruských vztahů." Bushova administrativa v rámci zachování protiteroristické koalice přistupuje k ruské politice v Čečensku s větší tolerancí než v minulosti. Již v lednu varoval mluvčí Kremlu Sergej Jastržemskij, že zruší moskevské redakci RSE/RS licenci, pokud bude vysílání na Kavkaz z Prahy podporovat tamější separatisty. Na plánované zahájení vysílání pak 30.března reagoval slovy, že toto "v sobě obnáší určitá rizika." Uvedl Moscow Times.

Zeman se v USA a Mexiku snažil přesvědčit investory

Český ministerský předseda Miloš Zeman odlétel 30.března na pracovní návštěvu USA a Mexika. Pokoušel se zde přimět zahraniční společnosti, aby investovaly v České republice. Úspěch jeho cesta zaznamenala v případě chicagského jednání s představiteli farmaceutické společnosti Baxter International, která oznámila, že v ČR vybuduje továrnu na výrobu 14 milionů kusů vakcín proti chřipce ročně. Následující den promluvil Zeman v Los Angeles, ve Sdružení světových obchodních center (World Trade Center Associ-

Z návštěvy premiéra ČR Miloše Zemana v Chicagu - na fotografii zleva do prava: Vladimíra Williamsová, předseda vlády ČR Miloš Zeman, Věra Rokničová, honorární konzul v Chicagu George Drost

ation) na téma Nebojte se obchodovat s Českou republikou. Američtí investoři si často stěžují na korupční prostředí v Česku. Příkladem je kauza TV Nova. Zeman se nesetkal na rozdíl od své poslední loňské listopadové návštěvy s nejvyššími americkými představiteli. Někteří pozorovatelé spekulují, že důvodem mohou být únorová vyjádření Zemana v Izraeli na adresu palestinského vůdce Jasira Arafata. Mluvčí vlády to však popírá, podle něj se Zeman vydal do USA pouze na podporu investic v ČR. 3.dubna Zeman přijel do Mexika, kde se mimo jiné setkal s prezidentem a dalšími představiteli. Během návštěvy byly podepsány dva dokumenty - dohoda o zamezení dvojího zdanění a dohoda o vzájemné podpoře a ochraně investic.

Češi v zahraničí budou volit dříve

Ve státech, které jsou časově o více než čtyři hodiny zpožděny za ČR, budou čeští občané hlasovat již ve čtvrtek 13. a v pátek 14.června, na rozdíl od ostatních zemí a ČR, kde se volby uskuteční v pátek 14.června a sobotu 15.června. Vyplývá to z novely volebního zákona, kte-

rou 9.dubna schválila Poslanecká sněmovna a 17.dubna i Senát. Tak budou také Češi v USA volit o den dříve než v ČR. Díky tomu bude možné zveřejňovat průběžně výsledky voleb už v sobotu 15.června od 14 hodin, kdy se v Česku zavírou volební místnosti.

Havel se sešel s papežem

Prezident Václav Havel, který od 3.dubna pobýval na návštěvě v Itálii, se v sobotu 6.dubna sešel s papežem Janem Pavlem II. Setkal se s ním krátce mezi čtyřma očima v knihovně papežova sídla ve Vatikánu. Soukromá audience u papeže trvala asi 15 minut. Hlavním tématem rozhovoru byla situace ve střední Evropě. Havel se s papežem setkal již pošesté a podle svých slov s ním udržuje velmi vřelé vztahy. V pondělí 8.dubna Havel navštívil Maltu, kde se sešel s tamním prezidentem Guidem de Markem. Hovořili spolu o rozšíření Evropské unie a její další budoucnosti. Malta podobně jako Česko usiluje o přijetí do EU. Na ostrově se český prezident zdržel ještě několik dní, neboť se rozhodl přijmout pozvání maltské hlavy státu, aby tady strávil svůj jarní ozdravný pobyt.

Česká menšina opouští Rumunsko

České vesnice ve východní části Rumunska začínají pustnout. Obyvatelé šesti vesnic rumunského Banatu houfně mizejí za prací do Česka. Důvodů, které vedou rumunské Čechy k reemigraci, je mnoho. Například kamenitá pole, která mají malou úrodnost a jsou převážně jediným zdrojem obživy. Stále více se snižuje možnost najít si vhodného partnera, neboť se dodržuje uzavírání sňatků, až na výjimky, pouze mezi Čechy, takže dochází k sňatkům druhých sester a bratranců. Někteří obyvatelé si také stěžují na jistou formu útlačku z rumunské strany. Hlavním důvodem však zůstává nedostatek pracovních příležitostí a nízká životní úroveň. Hrozí tak, že jedinečný mikrosvět našich krajanů zanikne. První česká vesnice na jihovýchodě Rumunska vznikla ve 20. letech 19. století. V rámci kolonizace divokého pohraničí Rakouska-Uherska se do rumunských hor vystěhovalo několik tisíc Čechů. Udrželi si nejen jazyk a víru, ale i původní kulturu a zvyky. Do začátku 90. let byly vesnice bez elektriny a jediným spojením zůstaly krivolaké horské cesty. V současnosti žije v šesti vesnicích kolem tří tisícovek krajanů.

Premiér Zeman se z Ruska nevrací s prázdnou

Hlavním cílem návštěvy premiéra Miloše Zemana v Rusku, která se uskutečnila od 14. do 17. dubna, bylo dohodnout splacení zbývajících částí ruského dluhu. Česká vládní delegace podepsala s premiérem Michaiilem Kasjanovem sérii dohod o jeho splacení, a to hned několika formami. Česká republika dostane např. nákladní loď typu

Valdaj (v hodnotě zhruba 100 mil. dolarů). Plavidlo si ale bude pronajímat ruská společnost Severozápadní lodní plavba a po šesti letech ji pravděpodobně odkoupí za zůstatkovou cenu. Dále do ČR poputují bojové vrtulníky Mi-35 a obří dopravní letadla Antonov (úhrnem přibližně za 400 mil. dolarů). Podle náčelníka generálního štábu Jiřího Šedivého, kterého citovaly LN, ale není v Česku pro tři dopravní letadla uplatnění. Součástí splátek bude i jaderné palivo do atomových elektráren (za 200 mil. dolarů) a další běžné zboží dosud neurčené ceny. Pro českou vědu je významnou událostí, že se také podařilo vyjednat vynešení družice Mimosa na oběžnou dráhu (1 mil. dolarů). Družice ponese unikátní přístroj české provenience, jehož úkolem bude sledovat dynamiku letů umělých družic. Celkem tak bude splaceno zbyvajících 1,1 miliardy dolarů. Loni odkoupila firma Falcon část dluhu ve výši 2,5 miliardy dolarů, přičemž do státního rozpočtu zaplatila 23% její účetní hodnoty. Tato transakce je však dodnes zahalena tajemstvím, protože vláda odmítá příslušnou smlouvu zveřejnit. Úplná likvidace dluhů je rovněž v zájmu Ruska, které tak bude moci žádat o další půjčky od Mezinárodního měnového fondu.

Česko odmítlo rezoluci OSN proti Izraeli

Komise OSN pro lidská práva na svém zasedání v Ženevě 15. dubna odsoudila Izrael za hromadné zabíjení Palestinců. Česká republika rezoluci, obviňující Izrael z hrubého porušování lidských práv, odmítla. Proti usnesení hlasovaly ještě Německo, Velká Británie, Kanada a

Guatemala. Podle velvyslance při OSN v Ženevě Alexandra Slabého, kterého citovalo Právo, považuje česká strana text rezoluce za nevyvážený. Chybí v něm totiž výzva k ukončení palestinských teroristických útoků, a tedy i snaha o oboustranné vyřešení konfliktu. Prohlášení podpořilo 40 z 53 členských zemí.

Poválečné uspořádání v Česku je neměnné

Právní a majetkové vztahy vzniklé na základě tzv. Benešových dekretů jsou podle Poslanecké sněmovny nezpochybnitelné, nedotknutelné a neměnné. Na tomto usnesení se 24. dubna shodlo všech 169 přítomných poslanců. Tzv. Benešovy dekrety jsou souborem 143 nařízení prezidenta Edvarda Beneše z let 1940 - 1945, která dodatečně schválilo Prozatímní Národní shromáždění ČSR jako zákony. Zbavení občanství a konfiskace majetku kolaborujících Němců a Maďarů se týká sedm z nich. Poslanci v krátkém textu prohlašují, že československé zákonodárství z období druhé světové války vznikalo podobně jako v jiných evropských zemích, že poválečné zákony se realizovaly v době po svém vydání a dnes již nemají právní moc a že vztahy z nich plynoucí jsou neměnné. Odvolávají se při tom na česko-německou deklaraci z roku 1997, v níž obě strany vyjádřily vůli nezatěžovat sousedské vztahy minulostí. Jednání o stanovisku k dekretům trvalo podle Českých novin necelou hodinu a mělo klidný průběh. Sněmovna tak reagovala na výroky německých, rakouských a maďarských pravice-politiků a sudetoněmeckých sdružení, kteří požadují revizi dekretů a vztahů z nich plynoucích nebo tím podmi-

ňují vstup Česka do EU. Na znění usnesení se už v pátek shodli předsedové všech stran zastoupených v dolní komoře parlamentu. Spokojenost s ním vyjádřil také prezident Václav Havel při schůzce s předsedou sněmovny a ODS Václavem Klausem. Usnesením sněmovny však diskuse kolem dekretů zřejmě nekončí.

Ze Slovenska

Slovenské levé křídlo se polámalo

Podle průzkumů volebních preferencí nadále klesá podpora vládní Strany demokratické levice - nyní již pod pětiprocentní hranici podmiňující účast v parlamentu. Odcházejí však i důležité stranické osobnosti. Na konci ledna opustili stranu exministryně financí Brigita Schmögnerová a předseda zahraničního výboru parlamentu Peter Weiss. V minulých dnech je následoval ministr školství Milan Ftáčnik. Další příčinou neúspěchu SDL je podle politologů absence nových tváří ve straně od poloviny 90. let. Politolog Miroslav Kusý tvrdí, že vinna je "politika spoléhání se na bolševické kádery" předsedy Koncose. Pro místopředsedu Orosze je zase problém SDL nerozhodnost v tom, na které voliče se orientovat. Bývalý člen SDL (a její první předseda) Weiss zatím pilně buduje nový politický subjekt - Sociálně demokratickou alternativu (SDA). Zaměřuje se na východní Slovensko, kde zvláště Košický kraj považuje za hodný velké pozornosti: "Je tu hodně lidí, kteří hledají novou politickou naději, celý kraj je velkým voličským potenciálem středolevých stran," sdělil novinářům. Vznikající strana se stane působištěm mnohým

členům jiných stran, zejména SDL. Současné výzkumy předvolebních preferencí dávají SDA 5-10%.

Kukan na oslavách

95. výročí založení

Slovenské ligy v Americe

Ministr zahraničních věcí Eduard Kukan se o víkend 20. - 21. dubna zúčastnil v americkém Clevelandu kongresu Slovenské ligy spojeného s oslavou 95. výročí této krajanské organizace. Jak uvedla agentura TASR, Kukan odevzdal zástupcům Slovenské ligy osobní pozdrav premiéra Mikuláše Dzurindy, setkal se s představiteli předních slovenských organizací v USA a v neděli byl hlavním řečníkem na jubilejním banketu tohoto, v pořadí již 53. kongresu.

Dohoda o přístupu SR ke svazkům československé kontrarozvědky

Dohodu, která umožní přístup Slovenska k archivním svazkům bývalé československé vojenské kontrarozvědky, podepsali 21. dubna v Bratislavě ministři obrany SR a ČR Jozef Stank a Jaroslav Tvrdík. "Považuji to za velmi významný krok v našich vzájemných vztazích, který odpovídá dohodě o ukončení dělení federálního majetku," řekl Stank dle agentury SITA po podpisu dohody. Tvrdík konstatoval, že dohoda umožní kvalitní prověření příslušníků a občanů SR ve vztahu k zákonu o utajovaných skutečnostech.

Mečiar znovu zvolen předsedou HZDS

Staronovým předsedou Hnutí za demokratické Slovensko (HZDS) byl na sněmu v západoslovenské Nitře zvolen Vladimír Mečiar, který bude také volebním lídrem strany v nadcházejících zářijových parlamentních vol-

bách. Mečiar byl jediným kandidátem na funkci předsedy strany a v jejím čele zůstane další dva roky. Šéf HZDS se odmítl jednoznačně vyjádřit k otázce, zda se bude po volbách ucházet o křeslo předsedy vlády. Podle něj má hnutí dostatek odpovědných lidí, kteří by mohli příští vládu vést. Mečiar pro deník Sme také uvedl, že by prezident Rudolf Schuster měl pověřit sestavením příští vlády vítěze voleb. Šéf hnutí tak reagoval na prezidentovo dřívější prohlášení, že po zářijových volbách bude dbát na to, aby nová vláda neohrozila slovenské šance vstoupit do NATO a EU. Expremiér Mečiar je totiž v zahraničí vnímán jako hlavní překážka integrace Slovenska. Podle dubnového průzkumu Statistického úřadu SR je favoritem letošních voleb právě HZDS, které by mohlo získat přes 30% hlasů.

Slovenští Rómové prý vycestovávají na falešné české pasy

Informace o nákupu falešných pasů zveřejnila 22. dubna Národní obroda. Slovenští Rómové se tak bez víz dostanou do Británie, kde podle deníku odevzdají úředníkům falešný český pas, pravý slovenský pas a současně žádost o azyl. "Podobné případy nejsou ojedinělé," tvrdí NO. Týž den tuto informaci potvrdili Českým novinám představitelé ostravských rómských organizací s tím, že Rómové z okolí Martina kupují v Ostravě falešné české pasy, s jejichž pomocí mohou vycestovat i do států, kam se slovenský občan bez víza nedostane. "Dělají to pro ně asi Češi. Naši by to nedokázali. Údajně za jeden pas platí 200 až 500 dolarů," řekl ČN předseda Demokratického

středu Rómů Josef Facuna. Podle deníku SME se na obchodě s českými pasy pro slovenské Rómy údajně podílejí české orgány. Předseda Rómské iniciativy Slovenska Alexander Patkolo je o tom přesvědčený. "Jednoduše je to byznys," řekl pro SME. Severomoravská cizinecká policie však dosud nezadržela na hranicích či na území ČR žádného slovenského občana, který by se prokazoval falešným českým pasem. "Také kriminalisté nemají informace, že by někdo na území města s doklady obchodoval," řekla Českým novinám Ilona Branzovská z tiskového oddělení ostravského městského ředitelství policie.

Ekonomika

Obuvnická firma ČEBO Zlín skočila kvůli ztrátě zakázek v konkursu

Zlínská obuvnická společnost ČEBO, tradiční výrobce modrobílé sportovní obuvi Prestige, se dostala do konkursu. Společnost sama navrhla Krajskému soudu v Brně bankrot, když s ní zrušil kontrakt její strategický odběratel, americká firma Timberland. Podnik opustí asi tisíc zaměstnanců. Timberland se dostal do odbytových potíží a v současné době redukuje firmu na polovinu. Začátkem letošního roku tak zrušil své objednávky, které představovaly pro zlínského výrobce 80 % z ročního obrátu 1,5 miliardy korun. Zakázky vzápětí vypověděli i další velcí zahraniční odběratelé - firmy Siux, Gabor a Salamander. ČEBO tak ztratilo během několika týdnů prakticky kompletní zahraniční odbyt. Jak informovala MF Dnes, Timberland odebral ze Zlína více než tři miliony párů bot a ševci z Valašska pro tuto fir-

mu vyrobili také speciální 42 centimetrů dlouhé boty pro slavného basketbalistu Shaquillea O'Neala. Ještě před koncem roku byla zlínská firma na hospodářském vzestupu. Loni se jí podařilo zvýšit obrát o pět set milionů. Nyní však bude muset propustit zhruba polovinu ze současných 2100 zaměstnanců. Čtyři sta lidí dostalo výpověď už loni a končí v březnu, dalších sedm set podnik opustí v nejbližších měsících.

Čeští vývozci bojují proti silné koruně

Česká měna prorazila rekordní hranici 30 Kč za euro. Za týden od 8. do 12. dubna posílila vůči euru o 80 haléřů, přičemž za poslední rok o více než desetinu. Proti tomuto vývoji se staví české exportní podniky. Sílicí koruna se stala důvodem vzniku tzv. Trutnovské výzvy několika seвероčeských textílek. Zástupci Asociace textilního, oděvního a kožedělného průmyslu ČR (ATOK) v ní požadují, aby vláda a ČNB zastavily posilování české měny, které znevýhodňuje domácí výrobce při vývozu do zahraničí. Roční ztrátu sektoru způsobenou vysokým kursem koruny ATOK vyčíslil na 2,5 mld. korun. V Trutnovské výzvě, kterou k 16. dubnu podpořilo podle zprávy ČTK již více než 100 vývozců, požadují, aby vláda zasáhla proti koruně, jinak prý hrozí propouštění a menším firmám dokonce krach. Vedení České národní banky pak vyzývají, aby odstoupilo. Trutnovskou výzvu podepsal i největší český exportér - mladoboleslavská automobilka Škoda Auto. Ve skutečnosti ale, píše Právo, centrální banka nemá téměř žádné možnosti, jak posilování koruny, způsobené přílivem kapitálu a zřejmě ta-

ké podpořené měnovými spekulanty, zastavit. "Na obvyklý nástroj - změny úrokových sazeb - trh téměř nereaguje," konstatuje list. Naopak dovozci si libují, protože jejich výrobky se v ČR prodávají za nižší ceny, levnější jsou kupříkladu automobily. Podle deníku MF Dnes má na import vliv silný kurz české koruny proti americkému dolaru, za nějž se nakupuje kromě většiny spotřebního zboží hlavně ropa a plyn. "Vláda i centrální banka nepodporují zesilování české měny. Proto jsme uzavřeli dohodu, která stojí šest miliard korun na úrokových diferencích," přiblížil pro ČTK premiér Miloš Zeman způsob, jakým vláda vývozce podpořila. S tím ale signatáři výzvy zjevně nejsou spokojeni. Hlavní problém vidí jinde. Píší totiž, že menšinová vláda "často neuvažným a nezvládnutým prodejem velkých firem a pobídkami pro zahraniční investory vyvolává nezdravý příliv zahraničního kapitálu". Ovšem právě příchod zahraničních investic považuje sociálnědemokratická vláda za svůj úspěch. Na to konto předseda smluvněopoziční ODS Václav Klaus podle MF Dnes prohlásil, že pokud jeho strana vyhraje červnové volby, úlevy pro investory omezí.

Kurzovní lístek ČNB

24. 4. 2002

EUR, 1	30.260
Kanada, 1	21.670
Slovensko, 100	72.225
USA, 1	34.029

Kultura

Zemřel scénograf Josef Svoboda

Po těžké nemoci zemřel 8.dubna Josef Svoboda (1920 - 2002), umělecký šéf Laterny magiky. Za svůj život vy-

tvořil přes 700 scénografií na jevištích celého světa. Originalita jeho díla spočívala v tom, že scénografii neoddělitelně začlenil do dramatického děje. Za výjimečný je považován i jeho přístup k používání světla a technických materiálů. Nízkovoltové osvětlovací rampy, které vyvinul, se pod názvem "Svoboda" používají v divadlech po celém světě. Za své scénografie byl mnohokrát oceněn doma i v zahraničí. Svoboda vystudoval architekturu, poté na ní sám přednášel. Více než dvacet let byl také hlavním výtvarníkem a šéfem dílen Národního divadla v Praze, od roku 1973 byl uměleckým šéfem Laterny magiky.

Stella Zázvorková oslavila na jevišti 80. narozeniny

Krásné jubileum oslavila v neděli 14.dubna česká herečka Stella Zázvorková. V den svých 80. narozenin se sešla se svými kolegy a přáteli na jevišti pražského Divadla ABC, kde hrála desítky sezon. Herečce přišli blahopřát speciálně někteří z těch, kterým kdy na jevišti či televizní obrazovce ztvárnila maminu. Tedy například Bolek Polívka a Miroslav Donutil, bratři z filmu Pelíšky, Zdeněk Svěrák, filmový syn z Kolji a Ondřej Vetchý, který po boku Zázvorkové hrál v Babím létě. Za tento snímek Stella Zázvorková dostala ocenění Českého lva pro nejlepší herečku roku 2001. Mezi gratulujícími "potomky" se objevili také Jan Kraus, Luděk Sobota, Ondřej Kepka a další. Celý večer prolínalo vyprávění jubilančky o osudových mužích jejího života - Janu Werichovi, Miloši Kopeckém, Miroslavu Horníčkově, Jiřím Sovákově, Vladimíru Menšíkovi a Vlastimilu Brodském. Zázvorková je

spolutvůrkyní českého divadla posledních 60 let. Ztvárnila přes 50 divadelních a více než 180 filmových a televizních postav. Prošla hereckou školou E. F. Buriana, v poválečných letech místo svého uměleckého působení několikrát změnila a v roce 1962 přešla se souborem Divadla ABC do městských divadel pražských. Většinou byla obsazována do komických či tragikomických rolí.

Vlastimil Brodský je mrtev. Odešla další legenda.

Ve věku nedožitých 82 let zemřel v sobotu 20.dubna na své chalupě ve Slunečné na Českolipsku divadelní a filmový herec Vlastimil Brodský. Policie na přání rodiny nesdělila příčinu úmrtí; Brodský se však podle všech indicií rozhodl pro dobrovolný odchod z tohoto světa, televize Nova sdělila, že k tomu použil střelné zbraně. Pohřeb se uskutečnil v rodinném kruhu. Brodský, kterému teoretici umění přezdívali smutný klaun, vytvořil desítky divadelních rolí a natočil stovku filmů. K vrcholům jeho účinkování na stříbrném plátně patří role majora v Menzelově adaptaci Rozmarného léta (1967). Jeho poslední filmové angažmá ve snímku Babí léto (2001) mu přineslo cenu Českého lva za nejlepší herecký výkon v hlavní roli. Nezapomenutelná je i jeho rozhlasová a televizní práce. Několik generací dětských posluchačů usínalo s pohádkovým skřítkem Hajajou, neodmyslitelně spjatým s posmutnělým, ale milým hlasem Vlastimila Brodského. Nejmenší diváci nezapomenou ani na jeho roli krále v řadě pohádek v televizním seriálu Arabela. Čtyřicet let byl členem Divadla na Vinohradech. Média připomněla, že ačkoliv byl Brod-

ský jedním z nejoblíbenějších českých herců, nechoval se jako hvězda. "Nemiluji slunce, raději zůstávám ve stínu," citovala jeho slova MF Dnes. Šťastný byl podle přátel na své chalupě ve Slunečné, měl rád své děti, psa a malování. Brodský patřil k herecké generaci, která nastoupila po druhé světové válce a výrazně ovlivnila československou kulturní scénu 60. let minulého století.

Sport

Dvě stříbra na plaveckém mistrovství světa

Ve čtvrtek 4.dubna získala Ilona Hlaváčková na MS v Moskvě v závodě na 100 m stříbrnou medaili. O den později ji následoval Květoslav Svoboda, který si pro stříbro doplaval v závodě na 400 m volný způsob. Hlaváčková se stala první českou závodnicí, které se v historii plaveckého MS podařilo nějaký kov získat.

Reprezentace do 18 let získala na MS bronz

Čeští hokejisté do 18 let obsadili třetí příčku na MS ve slovenských Piešťanech. O historicky prvním zisku cenního kovu rozhodla výhra 4:2 nad Finskem. Ve finálové skupině předtím reprezentace porazila Bělorusko 5:1 a USA 1:0. Češi získali stejný počet bodů jako první USA a druhé Rusko. O konečném pořadí rozhodla až vzájemná minitabulka, kterou měli Češi nejhorší.

Sparta titul neobhájí, o prvenství bojují jen Liberec a Žižkov

Nejzajímavějším výsledkem 27.kola nejvyšší fotbalové soutěže je domácí prohra Sparty s Teplicemi 2 : 3. Těsná porážka znamená definitivní ztrátu šancí na obhajobu titulu.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Výsledky vatikánské konference o pedofilii

Celkem dva dokumenty představují výsledky dvoudenních jednání amerických kardinálů, které společně s představiteli katolické biskupské konference Spojených států amerických (US BK), svolal do Říma papež Jan Pavel II., aby se tak za pomoci zástupců Římské kurie postavili tváří v tvář otázce sexuálního zneužívání dětí ze strany některých členů amerického duchovenstva. Toto pracovní setkání, jehož závěry budou rozebrány v průběhu červnového zasedání biskupů Spojených států v Dallasu, vyvolalo velký zájem nejen amerických médií. Významnou pozornost mu věnovala i téměř všechna vydání předních světových deníků.

Výsledkem dvoudenního zasedání je mj. i řada praktických opatření. Ta by měla zamezit opakování těchto kriminálních činů, které jsou "strašnými hříchy v Božích očích". Dále by měla přispět jak ke spravedlivému potrestání těch, kdo jsou za sexuální zneužívání dětí zodpovědní, tak také k podpoře a pastorační asistenci obětí těchto činů a jejich rodin.

Svatý otec přijal americké kardinály a biskupy ve své soukromé knihovně v úterý 23.4. dopoledne. Ve středu je pak pozval na oběd, v jehož průběhu se pokračovalo v diskusi na některá z témat, která zazněla během jednání.

"Přestože je případů skutečné pedofilie mezi kněžími a řeholníky velmi málo," uvádí se v dokumentu, "přiznali všichni účastníci setkání tomuto problému velkou důležitost. Na setkání byly probírány kvantitativní otázky celého problému s důrazem na to, že statistiky, které s ním souvisejí nejsou jednoznačné. Bylo zdůrazněno, že oběťmi téměř všech případů sexuálního zneužívání byli mladiství, nikoliv děti. Proto se nejednalo o opravdové projevy pedofilie."

Závěrečné sdělení představilo i několik základních principů: Církevní představitelé musejí jasně hlásat opravdové morální učení církve a veřejně karat jak osoby, které šíří rozkol, tak také skupiny, které k pastorační činnosti mají podezřelý a nejasný přístup. Dále byly doporučeny apoštolské vizitace seminářů a dalších institutů duchovní formace. Tyto návštěvy by se zaměřily na zdůrazňování věrnosti církevní nauce v oblasti morálky. Věnovaly by se i hlubokému studiu způsoblostních kritérií jednotlivých kandidátů kněžství.

Všichni členové US BK pak byli vyzváni k tomu, aby požádali věřící svých diecézí o společnou účast na národním dni modliteb a pokání za nápravu spáchaných hříchů. Biskupové mají své věřící požádat také o to, aby se modlili za obrácení hříšníků a usmíření obětí.

Američtí kardinálové se dále obracejí zvláštním poselstvím i na kněze Spojených států, kteří jsou v této chvíli nositeli "těžkého břemene hanby a bolesti" způsobené těmi, kdo zradili milost svého svěcení a zneužívali ty, kdo jim byli svěčeni. "Hluboce litujeme toho," píše kardinálové, "že pastorační vedení nedokázalo církev od tohoto skandálu uchránit."

Velmi stručně a výstižně shrnul závěry pracovního setkání (nikoliv vrcholné schůzky či summitu, jak o tom mnohá média informovala) washingtonský arcibiskup kardinál Theodore Edgar McCarrick: "Slova Svatého otce," řekl kardinál pro Vatikánský rozhlas, "zněla zcela jasně: Lidé musejí vědět, že mezi kněžími a řeholníky není místo pro ty, kdo škodí mládeži. Z těchto slov vyplývá, že Jan Pavel II. je pro nulovou toleranci vůči těm, kdo se takových činů dopouštějí. V tom jsou všichni zcela zajedno. Od dnešního dne není již více mezi kněžími místo pro nikoho, kdo se takovýchto skutků dopouští."

Nejvíce benediktinů je v USA

Podle italského deníku "Avvenire", žije dnes v USA 1504 řeholníků ve 42 benediktinských kláštorech. Evropské země se staletí trvající benediktinskou tradicí jsou nyní na 2.-4. místě. V Německu žije 1090 členů tohoto řádu, ve Francii 930 a v zemi vzniku - Itálii - je jich v současnosti jen 740. V České republice je celkem 23 členů řádu, a to v Praze - Břevnově a Emauzích a v Rajhradě u Brna.

Každý klášter je samostatný a tvoří ho společenství bratří v čele s opatem. Kláštery se z praktických důvodů sdružují v kongregace. Benediktinské kláštery v ČR a chorvatský klášter v Čokovaciu jsou takto spojeny do Slovanské benediktinské kongregace sv. Vojtěcha, která vznikla v roce 1945. Souhrnem jednotlivých benediktinských kongregací je benediktinská konfederace v čele s opatem-primasem, který sídlí v Římě.

Mniši Řádu sv. Benedikta se podle Řehole především modlí a pracují (zkratka řádu: OSB - Ordo Sancti Benedicti). Modlitbou se myslí modlitba soukromá (zvláště tzv. lectio divina, rozjímavá četba Bible) a veřejná, liturgická (tzv. opus Dei, dílo Boží: eucharistická bohoslužba a divinum officium, bohoslužba hodin v chóru). Za jistý druh modlitby považují benediktini i práci. Podle polohy kláštera a dispozic bratří jde o práci manuální, v duchovní správě a ve školství a o vědeckou činnost. Mniši skládají čtyři sliby: chudoby, čistoty, poslušnosti (společně se jim v benediktinské tradici říká obrácení mravů) a slib stability (tj. doživotní stálosti v určitém klášteře).

10. evropské symposium biskupů

"Mládež v měnící se Evropě" a "Laboratoř víry" byly hlavní myšlenky 10. evropského setkání biskupů, které se konalo ve Vatikánu. Mezi celkem 180 účastníky bylo více než sto kardinálů a biskupů, a 34 zástupců mládeže ze všech částí Evropy. Diskutovalo se o roli mládeže jako nositelky naděje pro církev ve 21. století. Závěrečné poselství poukazuje na opravdovost mladých lidí a potřebu jejich aktivního angažmá v postmoderní společnosti. Cesty sdělování víry jsou různorodé. Sociální služba potřebným a věrohodné svědectví osobního života jsou "stavebními kameny" setkání mladých lidí s Bohem. Zvěstovat evangelium často znamená "plavat proti proudu". Poselství zdůrazňuje potřebu znovuobjevit význam aktivního podílu na životě církve od malých skupin po život farností. Biskupové a kněží jsou vyzýváni, aby brali mladé lidi vážně a vedli s nimi dialog.

125 biřmovanců v Polešovicích u Uherského Hradiště, uprostřed olomoucký arcibiskup Mons. Jan Graubner a místní farář P. Petr Dujka

Mons. Karel Herbst SDB

nový pomocný biskup pražský

Mons. Karel Herbst SDB se narodil 6. listopadu 1943 v Praze. Vyučil se elektromechanikem elektrických lokomotiv. Pracoval v lokomotivním depu Praha-střed a při zaměstnání dálkově vystudoval gymnázium v Praze (Přípotoční).

Cyrlometodějskou bohosloveckou fakultu v Litoměřicích absolvoval v letech 1968-73. Jáhenské svěcení přijal od litoměřického biskupa kardinála Štěpána Trochty 27. července 1972. Na kněze byl vysvěcen apoštolským administrátorem pražské arcidiecéze biskupem Františkem Tomáškem v r. 1973.

Po vysvěcení působil jako farní vikář v Mariánských Lázních 1973-74 a na Svaté Hoře u Příbrami 1974-75. V letech 1975-86 byl bez tzv. státního souhlasu a pracoval u podniku Úklid jako čistič výkladních skříní.

Mezitím se Karel Herbst seznámil se salesiány Dona Bosca (SDB) a 11. září 1976 tajně složil doživotní sliby. Až do roku 1986 pracoval s mládeží, především formou chaloupkového apoštolátu. V září 1986 mu byl vrácen tzv. státní souhlas k výkonu duchovenské činnosti a do roku 1989 působil jako administrátor ve Starém Sedlišti na okrese Tachov, poté ve Všetatech.

V roce 1990 se zapojil do oficiálního života salesiánů v Praze - Kobylisích jako ředitel

komunity a administrátor. Později spolupracoval při formaci katolické mládeže.

V letech 1997 - 2000 byl spirituálem v Arcibiskupském kněžském semináři v Praze - Dejvicích. Od září 2000 až do svého jmenování pomocným biskupem byl administrátorem v salesiánské komunitě ve Fryštáku na Moravě. Biskupem byl jmenován 19. února 2002 a jeho titulární diecéze je Siccesi v Mauretánii. Biskupské svěcení přijal v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha v Praze v sobotu 6. dubna 2002 z rukou pražského arcibiskupa a kardinála Miloslava Vlk. Bylo to právě v den dvou významných výročí. 6. dubna 885 zemřel na Velké Moravě arcibiskup sv. Metoděj a 6. dubna 1974 zemřel po celodenních útocích krajského církevního tajemníka Dlabala salesián kardinál Štěpán Trochta, biskup v Litoměřicích.

Ve své promluvě při konsekraci biskupa Herbst Otec kardinál Vlk řekl: „I apoštolové měli strach - při bouři na jezeře, že židů apod. Kristus je zdravý po svém vzkříšení slovy „Pokoj vám!“ On zahání svou mocí strach. Ježíš vyvolil apoštoly z obyčejných rybářů. Ne z farizeů či zákoníků, i když tam byli slušní lidé jako Nikodém. Svou svatostí a mocí Kristus prozřel a zdokonalil apoštoly.“ A tu se kardinál Vlk obrátil přímo k novému biskupovi a řekl: „Teď mluvím k tobě Otče Karle - i tys váhal k přijetí této služby - mohu to nyní říci a není to tajemství. Ale když jsi viděl, že ti církev dává důvěru, řekl jsi své ano. I ty jsi měl strach, měli jsme jej my všichni biskupové před svým svěcením. Ty ses však v církvi osvědčil, když jsi 3 roky byl spirituálem v kněžském semináři v Praze.“

Otec Karel Herbst zastával i služby v salesiánské kongregaci. Byl v provinciální radě a ředitelem komunity v Praze. Jeho působení v totalitě byly tzv. chaloupky. Setkání se spoustou kluků ve stáří 15 - 20 let na tajných místech - hory, lesy, samoty. Tam byly různé chaty a chalupy, kde se tajně scházeli - od toho chaloupky. Proč tajně - to je některým čtenářům v USA, zemi svobody, naprosto neznámé. Protože hrozilo prozrazení a perzekuce od tajné policie - STB.

Těch kluků bylo na vrcholu jeho činnosti až 700. Ty objížděl hlavně přes prázdniny, kdy oni na chaloupkách pořádali pobyty s křesťanským zaměřením. Byl tehdy bez tzv. státního souhlasu k výkonu kněžské služby, tak se těmto klukům naplno věnoval.

Be státního souhlasu byl v letech 1975 - 1986. Z těchto pobytů na chaloupkách vzniklo mnoho povolání kněžských, řeholních i do křesťanských manželství. Tohle všechno o Otci Karlovi ovšem kardinál Vlk věděl. Jeho volba nebyla náhodná, ale promyšlená.

Další zvláštnost z doby totality byla ta, že tehdy v 70. a 80. letech, když byli oba tehdejší kněží Miloslav Vlk i Karel Herbst bez státního souhlasu, živili se tím, že umývali výkladní skříně na Václavském náměstí v Praze. Přes týden pracovali a o víkendech se věnovali skupinám mládeže a rodinám.

Nový biskup Karel Herbst také řekl, že s touto volbou nepočítal a má i teď obavy. Nezná cizí jazyky, nemá větší teologické vzdělání a neumí tak dobře mluvit na veřejnosti. „Bůh si vyvolil, co je slabé“ čteme v Písmu svatém a dokáže přetvořit člověka svou milostí a mocí, když tomu člověk řekne své ano. Nový biskup Otec Karel Herbst své „ano“ řekl. Modleme se za něj. Vám čtenářům Hlasů národa hned po svém svěcení vlastnoručně napsal pozdrav. Další pozdrav z tohoto dne připojil i kardinál Miloslav Vlk.

P. Karel Doležel SDB, Telnice ČR

*(Voices of the
Nation)
Missionary
of the Nation
CHIEF & O
Edwin Vlk a člen
"Hlasů národa"
biskup
+ Karel Herbst*

Probu 6. 7. 2002

Pozdrav České Misii a čtenářům Hlasů národa
od nového biskupa Karla Herbsty

*František a Jihmám
v USA
Děky za modlitby
a starostlivost
+ Miloslav Vlk
6. 7. 2002*

Pozdrav krajanům v USA od kardinála M. Vlka

Panna Maria a muslimové

Co je islám?

Od útoku 11.zář 2001 byla pozornost západního světa zaměřena na islám, protože nám bylo řečeno, že Osama Bin Laden se dopustil těchto teroristických útoků jménem islámského fundamentalismu. Je sice pravdou, že velká většina muslimů odsoudila násilí a tyto teroristické útoky, avšak menšina extrémních muslimů tvrdí, že je to „Alláh“ kdo je žádal, aby šli do „svaté“ války proti „nevěřícím.“

Jaká je skutečná tvář islámu? Hlásá mír anebo válku? Dokonce i samotné slovo „islám“ může být definováno jako „tvořit mír,“ „ustoupit,“ avšak pravda je, že temná stránka islámu, která i když byla dána do praxe jen malým počtem extrémistů, opravdu zastává násilí. Během století muslimové vedli velké války proti křesťanům a židům a křesťané byli pronásledováni a zabíjeni muslimy v mnoha zemích, jako dnes v Indonésii a Súdánu. Je možné, aby křesťané a muslimové mohli žít dohromady a v míru?

Mohamed

Mohamed, zakladatel islámské víry se narodil v Mekce, v Arábii r.575. Jako sirotek byl vychován strýcem, později sloužil jako vůdce velbloudí karavany až do svého 25. roku věku, kdy se oženil s bohatou ženou, která byla o 15 let starší než on, a stal se správcem jejího bohatství. Jako ostatní Arabové jeho země Mohamed nevyznával žádnou zvláštní víru. V Mekce bylo uctíváno přes 300 bohů a mezi nimi Alláh, bůh Měsíce. Mohamed rád mluvil s cizinci, ať už s židy, anebo křesťany a četl jejich knihy.

Mohamed potom sestavil své vlastní náboženství - spleť svého čtení - a předložil to své ženě a některým svým příbuzným. Je jenom jeden Bůh - Alláh (protože byl bohem Měsíce, je islám znázorňován půlměsícem), ale je několik proroků - Abrahám, Mojžíš, Ježíš a poslední a největší prorok ze všech je on sám, Mohamed. (Podle něho Ježíš nebyl Bůh, ale jen prorok a nezemřel na kříži, ale v poslední chvíli byl vyměněn jiným člověkem.)

Lidé v Mekce Mohamedovo náboženství nepřijali a on byl nucen uprchnout do Mediny r.622, prvního roku muslimské éry. Tam získal většinu lidí pro svoje nové náboženství a přišel zpět do „svatého města“ Mekky s titulem „velký prorok Alláha.“ Tam zemřel r.632 a zanechal svým následovníkům Korán (svatou knihu muslimů rozdělenou do tzv. súr), která slibuje ráj a věčné rozkošné radosti všem, kdo věrně následovali několik praktik uvedených v Koránu, zvláště těm, kdo rozšíří islám všemi prostředky... včetně meče.

Historikové se shodují v názoru, že je veliký rozdíl mezi Mohamedovou osobností v Mekce a jeho osobností po příchodu z Mediny. V Mekce Mohamed zápasil, aby byl uznán, takže se snažil být přijatelný jak křesťanům tak i židům, jeho učení odsuzovalo násilí, nespravedlnost a zanedbávání chudých. Avšak když se vrátil z Mediny a jeho následovníci vzrostli v síle a v počtu, nepotřeboval se již více zalíbit lidem a jejich vírám a stal se nepokojným válečníkem s úmyslem rozšířit svoje náboženství mečem.

V Súře 73:10 Bůh říká Mohamedovi, aby byl trpělivý se svými odpůrci, ale později v Súře 2:191 mu Bůh nařizuje, aby je zabil. V Súře 2:256 Bůh říká Mohamedovi, aby nevnucoval islám násilím (ať není žádný nátlak v náboženství), zatímco ve verši 193 mu Bůh říká, ať zabije kohokoliv, kdo odmítá islám. V Súře 29:46 mu Bůh říká, aby pěkně mluvil s lidmi (křesťany i židy), ale v Súře 9:29 mu Bůh říká, aby s nimi bojoval. Co ospravedlňuje tuto náhlou změnu v koránské náladě, od mírumilovného k výbojnému, od smířlivého ke konfrontujícímu? Mohamed tvrdil, že to byl Bůh, kdo to nařídil. Byl to Bůh, kdo zrušil mírové verše a vyměnil je hrubými.

Dobýt země mečem se stalo heslem. Muslimové se rozhodli r.634 dobýt svět. Během roku dobyli Sýrii a Damašek. O tři roky později dobyli Jeruzalém. R.643 obsadili území velikosti poloviny Evropy. R.711 překročili Gibraltar a blesko-

vě dobyli Španělsko a Portugalsko a zůstali tam sedm století. R.1571 v námořní bitvě u Lepanta byla muslimská invaze do Evropy definitivně zastavena.

Panna Maria Fatimská v Portugalsku

Je velice obtížné pro křesťanské misionáře obrátit muslimy, protože věří, že jejich náboženství je dovršením křesťanství, protože přišlo později a samozřejmě také proto, že Korán učí, že každý muslim, který se obrátí na jinou víru, musí být zabit. Takže ti, kdo se obrátí riskují své životy a většinou musí uprchnout do západních zemí.

R.1952 katolický arcibiskup Fulton Sheen ve své knize „The World's First Love“ jednu kapitolu nazval „Maria a muslimové.“ V ní píše, že je jeho pevné přesvědčení, že se muslimové nakonec obrátí na křesťanství, díky úctě, kterou již mají k Nejsvětější Panně Marii. Ve skutečnosti se zdá, že Bůh Otec má zvláštní plán přitáhnout muslimy k Ježíši skrze jeho Matku Marii.

Arcibiskup Sheen připomíná, že v Koránu je Nejsvětější Panna Maria uvedena třicetkrát. Věřící v její neposkvrněné početí a také v její panenské zrození Ježíše. Korán má také verše o zvěstování, navštívení a narození Ježíše. Andělé jsou vyobrazeni, jak doprovázejí Nejsvětější Matku a říkají: „Ó Maria, Bůh si tě zvolil a očistil tě, vyvolil tě nade všechny ženy světa.“ Maria je tedy pro muslimy opravdová Sayyida neboli Dáma. Jediný možný opravdivý rival Marie v jejich vyznáváních by byla Fatima, dcera samotného Mohameda. Avšak po smrti Fatimy Mohamed napsal: „Ty budeš nejblahoslavenější ze všech žen v ráji po Marii.“ V obměně textu Fatima měla říci: „Překonám všechny ženy kromě Marie.“

Toto nás přivádí k našemu druhému bodu, jmenovitě proč se měla Nejsvětější Matka v 20. století sama zjevit v bezvýznamné malé vesnici Fatimě v Portugalsku, takže pro všechny příští generace bude známá jako „Panna Maria Fatimská.“ Protože se nikdy nic z nebe nestalo bez hlubokého smyslu do všech

podrobností, jistě si Nejsvětější Panna přála, aby byla známá jako „Panna Maria Fatimská“ jako zástava a naděje muslimům a jako záruka, že oni, kteří ji prokazují tolik úcty, jednoho dne přijmou také jejího Božského Syna. Nejsvětější Panna si jistě přálala být známou pod jménem Fatimy, protože ona také přišla kvůli obrácení islámu, bez kterého nemůže být období míru pro lidstvo.

Důkaz podporující tyto názory se nalézá v historické skutečnosti, kdy muslimové po staletí okupovali Portugalsko. V době, kdy konečně byli vyhnáni, poslední muslimský náčelník měl krásnou dceru jménem Fatima. Zamiloval se do ní katolický chlapec (the Count of Qurem) a ona kvůli němu nejenom zůstala v zemi, když muslimové odtáhli, ale dokonce se obrátila na katolickou víru. Mladý manžel byl do ní tak zamilován, že jméno města, kde žil, změnil na Fatima. Tak toto místo, kde se Panna Maria zjevila r.1917 nese historický kontakt k Fatimě, která měla jméno podle dcery Mohameda.

Páter Cizik vydavatel časopisu SOUL napsal ve svém čísle září – říjen, 2001: „Je skutečností, že muslimové z různých národů, zvláště ze Středního východu, vykonali tolik poutí do Fatimské svatyně v Portugalsku, že portugalské představitelé vyjádřili obavy. Kombinace islámského jména a islámské úcty k Nejsvětější Panně Marii je velkou přitažlivostí pro muslimy.“

Stejně číslo SOULU uvádí další důkaz úcty muslimů k Panně Marii: „Když muslimové vtrhli do Svaté země v sedmém století, zničili každý křesťanský kostel s jednou pozoruhodnou výjimkou: Basiliky sv. Anny v Jeruzalémě, protože ta byla postavena na místě, jak se věří, kde se narodila Nejsvětější Panna Maria. Tato velká úcta Panny Marie zabránila muslimům zničit místo jejího narození.“

Španělsko

Když v osmém století táhli muslimové Španělskem, byl vysoko v horách Estremadura ukryt velký církevní poklad. Byla to velmi uctívaná socha Panny Marie držící Božské dítě Ježíška, která byla darem papeže Řehoře Velikého biskupu

Leanderovi v Seville. Po vítězství nad Maurskou okupací, byla v r.1326 socha vyzvednuta, když se před tím Panna Maria zjevila pokornému pastýři jménem Gil. Vzácná socha Panny Marie pak byla umístěna v nedalekém františkánském klášteře vedle „Vlčí řeky.“

Řeku ve skutečnosti pojmenovali muslimové během okupace Španělska. Islámský výraz pro Vlčí řeku je „Guadalupe“ (Guada = řeka; lupe = vlk). Tak vlastně oblíbená mariánská socha uctívaná ve Španělsku od čtrnáctého století nese jméno islámského původu a je tam známá pod jménem „Panna Maria Guadalupská.“

Mexiko

Můžeme si být jisti, že tak jako všemohoucí Bůh věděl, že v běhu času bude islámské náboženství vážným nebezpečím pro křesťanství, věděl Bůh také, že španělští misionáři budou čelit „v novém světě“ velkému odporu ze strany mocných aztéckých Indiánů. Aztékové zbožňovali ďábelský kámen „hadího boha“, který vyžadoval lidské oběti. (Každoročně bylo takových obětí přinášeno 20,000 až 50,000. Rituály zahrnovaly i kanibalské požívání údů těchto obětí. Jeden z prvních mexických historiků Ixtlilxochitl odhadoval, že v Mexiku bylo takto obětováno každé páté dítě.)

Avšak pro Boha je všechno možné. Tak se Panna Maria zjevila pokornému aztéckému indiánskému konvertitovi jménem Juan Diego v r.1531. Když byla na žádost místního biskupa tážána na jméno, odpověď Panny Marie v aztéckém jazyku obsahovala slova „te coatlahuopenh“ (což se vyslovuje „te quatlasupe“), která znamenají „Ta která drtí hlavu kamenného hada.“

Panna Maria Guadalupská v Mexiku

Pro Juana Diega a ostatní aztéky toto sdělení mělo veliký význam společně se zázračným obrazem Panny Marie stojící na vrcholu „půlměsíce“ symbolu tohoto ďábelského hadího boha. Následovala velká vlna obrácení ke křesťanství. Avšak biskup Zumarraga, který pocházel ze Španělska, udělal, co bez pochyby byla „nebeská chyba“, která jednoho dne může vést k hromadnému obrácení muslimů. Biskupovým španělským uším

totiž aztécké jméno Panny Marie „Te Quatlasupe“ znělo právě tak jako jméno uctívané Madony ze Španělska s islámským jménem „Guadalupe.“ Proto biskup pojmenoval mexickou Madonu „Panna Maria Guadalupská.“ Je zajímavé, že půlměsíc je také symbolu islámu.

Bitva u Lepanta

7.října r.1571 bylo dobytto velkého vítězství katolických námořních sil převážně ze Španělska, Benátek a Janova pod velením Dona Juana z Rakouska, nad mocnou tureckou flotilou. Byla to poslední námořní bitva lodí s vesly nej-mocnějšího námořnictva světa, muslimské síly s 12,000 až 15,000 křesťanských otroků jako veslařů. Vědouce, že křesťanské síly byly ve veliké početní nevýhodě, vyzval papež sv. Pius V. celou Evropu, aby se modlila růženec za vítězství.

„Dnes víme, že vítězství bylo rozhodující a zabránilo islámské invazi do Evropy. Boží ruka zde viditelně působila skrze Pannu Marii. Je známo, že v hodině vítězství sv.papež Pius V., který byl ve Vatikáně vzdálený od bitvy stovky mil, přerušil jednání, šel k oknu a zvolal s nadpřirozenou září: „Křesťanská flotila zvítězila!“ a proléval slzy radosti děkujíc Bohu. Co ale asi nevíte je to, že jeden ze třech admirálů velících katolickým silám u Lepanta byl Andrea Doria. Nesl do bitvy malou kopii mexické Panny Marie Guadalupské. Ta je nyní umístěna v kostele sv. Štěpána v Aveto v Itálii.

Ve Fatimě nás Panna Maria učila modlit se každý den růženec. Nebe otevřelo svůj mírový plán ve Fatimě a skutečně nám dalo naději pro svět. Ve Fatimě byla slíbena obrácení: obrácení hříšníků, obrácení Ruska a co se také zdá být jako možné obrácení islámu. Panna Maria růžencová oroduj za nás!

Alain Pilote
„Michael“ Journal, Canada
January – February 2002
Přeložil F. Klaban

Nanebevstoupení Páně a Hod Boží svatodušní

Pokračování ze str. 3

naplnil apoštoly - začali mluvit rozličnými jazyky, porozuměli učení Kristovu, odložili všechnu bázeň, dostali dar konat zázraky. Apoštolové se stali nástroji Ducha svatého, který přišel jako Bůh dovršit dílo Syna Božího a Církev Kristovu uvést na dějiště světových dějin.

Hod Boží svatodušní nám nepřipomíná pouze minulou událost seslání Ducha svatého, nýbrž i skutečnost, že Duch svatý je od té doby stále přítomen v Církvi svaté. Uvědomme si, že před letnicemi Ježíšovi učenci tvořili čistě lidskou společnost, ale po seslání Ducha svatého utvořili živé společenství, jehož členové byli spojeni mezi sebou i se svou hlavou Ježíšem Kristem.

Nesmíme ale zapomenout, že Pán Ježíš přikázal apoštolům před nanebevstoupením, aby se modlitbou připravovali na své poslání. Skutky apoštolské píší: „Ti všichni jednomyslně setrvali v modlitbách a spolu se ženami, s Ježíšovou matkou Marií a s jeho příbuznými.“ (Sk 1,14) My ale chápeme bohužel svatodušní svátky jen jako svátky apoštolů, kteří byli naplněni Duchem svatým a tak uschopněni k šíření Církve. Je to pravda, ale musíme si uvědomit, že Hod Boží svatodušní není jen svátkem apoštolů. Duchem svatým nebyli jen oni naplněni, tento zázrak se nestal jen s nimi. (Sk 2,9-12) Skutky apoštolské nám připomínají, že k večerfadlu se seběhlo mnoho lidí z různých částí římského impéria (měli bychom si přečíst 2. kapitulu Skutků apoštolských). Ti všichni poslouchali kázání apoštolů a také ustrnuli a užasli. Proč? Byli také naplněni Duchem svatým. Čtení nám to jasně říká: „Tito, co mluví, jsou přece sami Galilejci! Jako to tedy, že každý z nás slyší svou mateřštinu?“ (Sk 2,7-8) Zázrak nespočíval vtom, že by apoštolové byli najednou schopni mluvit mateřskou řečí všech těch lidí - byli by totiž museli mluvit 15 jazyky najednou. Dějiny připomínají kardinála Mezofantiho, který údajně znal na 60 jazyků, ale nemohl těmito jazyky mluvit najednou v daném okamžiku, ale mohl jimi mluvit jen postupně. Proto zázrak letnic spočíval vtom, že apoštolové mluvili svou mateřskou řečí - aramejštinou, ale každý z přítomných ať už patřil ke kterémukoliv národu, je slyšel ve své mateřské řeči. Byli tedy i posluchači nepochybně naplněni Duchem svatým.

Proto svatodušní svátky nejsou jen svátkem apoštolů, a přeneseno do dnešní doby: „Nejsou svátkem jen papeže, biskupů a kněží, ale opravdu svátkem nás všech, svátkem celého světa.“ V jedné modlitbě prosíme: „Pane, vlej do nás Ducha své lásky, ať si navzájem dobře rozumíme.“ Mnohý z nás si při této modlitbě jistě povzdechne: „Ano, rozumět si.“ Zadívejme se na svá manželství, pohlédneme na své rodiny, připomeňme si naše sousedy, uvažujme o všech národech světa - rozumíme si skutečně dobře? S lítostí vyznáme: „Vůbec si nerozumíme.“ Kdybychom si rozuměli, tak bychom jeden druhému pomáhali. My něco říkáme a myslíme si, že hovoříme jasně, ale manžel, manželka, děti, rodiče, sousedé a třeba i celé národy nám zřejmě nerozumějí. Chovají se jako bychom k nim mluvili nějakou cizí, jim neznámou řečí.

Zde pomůže jen zázrak svatodušních svátků. Zde pomůže jen Duch svatý. On musí naplnit nás, kteří mluvíme, ale i ty, kteří poslouchají. Zde jedině pomůže svatodušní zázrak, že si budeme opravdu rozumět, že se navzájem pochopíme a že mezi námi zavládne porozumění, láska a pokoj. Ale tento veliký zázrak Ducha svatého dnes potřebuje nejen Církev, nejen každý z nás, ale i celý svět. Tento zázrak se již mnohokrát stal a může se stát znova a na nás na všech je, abychom dnes jenom nevzpomínali, že se to kdysi stalo, ale že tento zázrak můžeme vyprosit sami sobě, rodinám, dětem, našim obcím i farnostem a samozřejmě také celému světu i dnes.

Je pravda, že my dnes - díky moderní technice - máme pro mezinárodní konference důmyslná zařízení, že řečník sice mluví jedním jazykem, ale každý z přítomných si může na uši nasadit sluchátko a tak díky tlumočnickovi slyšet řečníka ve vlastní řeči, které rozumí, ale to, draží přátelé nestačí. Kromě toho je ještě zapotřebí, aby si každý z přítomných - a to nejen řečník, ale samozřejmě také posluchači, nasadili na srdce nějaký přístroj, který by způsobil, aby každý každého hleděl pochopit, každému vyšel vstříc, každý každého opravdu miloval a chtěl pro něho jen to nejlepší. A tímto aparátem, který si máme napojit na naše srdce není nikdo jiný, než Duch svatý, Duch lásky - a to nejen lidské lásky, protože ta mnohdy nestačí - k tomu je zapotřebí nekonečné a nevyčerpatelné Boží lásky, která je schopna proměnit svět. Až jednou tato skutečná láska, láska Ducha svatého ovládne naše lidská srdce, pak teprve nastane naděje, že si opravdu konečně dobře porozumíme. A teprve poté bude lepší svět.

50 dnů po velikonocích slavíme svatodušní svátky. O nich je napsáno: „Láska Boží je vylita v našich srdcích skrze Ducha Svatého.“ (Řím 5,5) Syn Boží přišel viditelně na svět a svět ho nepřijal. Nedivme se, že není přijímán ani neviditelný Duch, kterého může každý poznat v jeho působení.

Pán Ježíš řekl: „Po jejich ovoci je poznáte.“ (Mt 7,16) Svatý Pavel k nám naléhavě volá: „Ovoce Ducha je láska, radost, pokoj, trpělivost, vlídnost, dobrota, věrnost, zdrženlivost, čistota.“ (Gal 5,23) Podle tohoto ovoce Ducha se pozná, zda se křesťany jen nazýváme nebo jimi skutečně jsme! „Hled'te, jak se mají rádi!“ říkali o prvních křesťanech pohané. To bylo ovoce Ducha lásky. Ono získalo svět; radost, která přemáhá bolest, je ovoce Ducha svatého. Pokoj, který ničí nenávisť, je ovoce Ducha svatého; trpělivost nemocných a duch obětí, je ovoce Ducha svatého. V našich rodinách pak věrnost a dobrota je ovoce Ducha svatého. Neubíjejme Ducha, abychom jej mohli poznat po jeho ovoci!

Mnohdy se lidé ptají, kde je dnes Duch letnic. Odpověď je jasná: „Všude, kde je dobro, kde je láska je Duch svatý, všude kde je radost je Duch svatý, všude kde je smír, přátelství, odpuštění, je Duch svatý.“ Nezapomeňme, že i nám kdysi Bůh vdechl svého Ducha a rovněž i k nám Ježíš volá: „Přijměte Ducha svatého!“ Jen je třeba i v dnešní době Duchu svatému naše srdce otevřít!

Proto i my volejme - nejen o svatodušních svátcích, ale každý den našeho života: „Přijď ó Duchu přesvatý a zapal v našich srdcích oheň své lásky!“

Doc.ThDr. František Janhuba

Vděčná vzpomínka

19.května 2002 si připomínáme první výročí
úmrtí našeho milého duchovního Otce

Rev. Vojtěcha Jaroslava Víta OSB

Narodil se v Polici nad Metují v Čechách 2. února 1923.
V době 2.světové války vstoupil do benediktinského kláštera
v Praze v Břevnově a zde 14.září 1945 složil řeholní sliby.

V roce 1946 odešel na teologická studia do Belgie,
kde byl 29.července 1951 vysvěcen na kněze.

Protože se po komunistickém puči nemohl vrátit do vlasti,
odešel na misie do Afriky do tehdejšího Belgického Konga.

V roce 1961 přesídlil do Spojených států amerických.

Zde působil v duchovní správě u kostela sv.Prokopa v Chicagu,
později spoluzakládal středisko Velehrad v blízkosti kostela sv..Anežky České,
které později přenesl do Cicera ke kostelu Panny Marie Svatohorské.

Téměř 40 let zajišťoval českou duchovní správu pro naše krajany v exilu.

Byl iniciátorem a 25 let šéfredaktorem českých novin Hlas národa.

Za svou práci v exilu byl vyznamenán prezidentem
České republiky Václavem Havlem řádem T.G. Masaryka.

Po vykonané práci odešel na zasloužený odpočinek do Prahy
a při své opětovné návštěvě USA byl 19.května 2001 povolán na věčnost.
Je pochován na klášterním hřbitově benediktinského opatství sv. Prokopa v Lisle.

Vzpomínkovou mši svatou budeme za něho obětovat u Panny
Marie Svatohorské v Ciceru v sobotu 18.května 2002 v 6.15 hod. večer.

*Děkujeme všem, kdo si na něho v modlitbě vzpomenou s námi
Fr. Dušan Hladík a přátelé z České misie v Chicagu*

Úmrtní oznámení

*Odešlas maminko neznámo kam,
vzpomínka na Tebe zůstane nám.
Vzpomínka krásná, maminko milá,
že Ty jsi pro nás vždycky jen žila.*

*V hlubokém zármutku oznamujeme svým přátelům
a známým smutnou zprávu, že zemřela naše milá
maminka, tchýně, babička a prababička, paní*

Barbora Solfronková

roz. Karhanová, manželka po zesnulém

Rudolfu Solfronkovi, bytem Berwyn, Illinois.

Zemřela tiše v pondělí 15.dubna 2002 ve věku 90 let.

Narodila se v Žinkovech u Nepomuku, okres Plzeň jih.

Do USA přišla se svým manželem a dvěma syny v r. 1951.

Pohřeb drahé zesnulé se konal 19.dubna 2002 z kostela
Panny Marie Svatohorské v Ciceru. Její tělesné pozůstatky
byly uloženy na hřbitově Panny Marie Královny nebes.

*Mše svatá za ni bude obětována u Panny Marie
Svatohorské v sobotu 8.června 2002 v 6.15 hod. večer.*

Děkujeme všem, kdo si na ni vzpomenou v modlitbě.

Rudolf Solfronk, syn s manželkou Blankou

Václav Solfronk, syn

Mark Solfronk, vnuk s manželkou Megan

Nikolas Solfronk, pravnuček

Vroucí vzpomínka

*Dne 2.května 2002 tomu byly 4 roky,
kdy nás navždy opustila moje milovaná manželka,
matka a babička, paní*

Anastazie Bártová

*Žiješ s námi ve vzpomínkách a s vděčností
vzpomínáme na Tvoji lásku k nám.*

*Tvé srdce zůstane navždy s námi a bude nám
žehnat na cestu, kterou teď jdeme sami.*

Vzpomínková mše svatá bude v sobotu
1.června 2002 v 6.15 večer v kostele Panny Marie
Svatohorské, 2414 S. 61st Ave, Cicero, IL, 60804

Joseph Bárta, manžel

Joseph Bárta, syn s manželkou Darlene

Jiey a Dany vnuci

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050

(773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

Robert Vlach

Právní služby

1. dopravní přestupky včetně
2. jízdy v opilství
3. suspenze a revokace řidičského průkazu
4. bankroty
5. kup a prodej nemovitostí
6. rodinné záležitosti, pozůstalosti
7. emigrační záležitosti
8. trestní právo

Mluvíme česky

6904 W. Cermak Road
Berwyn, IL 60402
Tel. (708) 795 - 4400

Prodejna českého křišťálu a porcelánu

Vám nabízí

tradiční český broušený křišťál
růžový porcelán
karlovarský porcelán
sklo s dekorem „vysoký smalt“
exkluzivní sklo v limitovaných sériích
doplňkové zboží a miniatury

CRYSTAL STARS INC. Český křišťál a porcelán

131 S. Northwest Hwy
Park Ridge
(Northwest Suburb of Chicago)
IL, 60068

Tel: (847) 696 - 0035

Můžete nás navštívit na naší webové adrese:
www.czechcrystalonline.com

„KARLIN WEDNESDAY DANCES“

admission only \$ 2 at the door

“2002”

“Czech food” from 5.30 - 7.30 PM
call for reservations: 216 - 661 - 4726
Dancing from 7.30 - 10.30 PM

**Karlin Hall and Club 5304 Fleet Ave,
Cleveland, OH**

For details call: 216 - 883 - 4760

May

1: JOE HANSLIK
8: MAGIC BUTTONS
15: JOHN PASTIRIK
22: FRED ZIWICH
29: BOB SABATKA

June

5: FRANK SPETICH
12: AL MACHUSICK
19: NORTHERN OHIO B.B.
26: HRONEK CZECH BAND

Milovníci krásného slova a poezie pozor!

Chicagská odbočka SVU
(Společnost pro Vědy a Umění)

uvádí poetické pásmo nazvané

VZPOMÍNÁNÍ - CHUŤ ZTRACENÉHO DOMOVA

v pátek 17.května 2002 v 7:30 večer

v budově Ústředny Moravských Spolků,
2140 S. Wesley, Berwyn.

Pořad vybraly a recitují členky výboru SVU

Věra Rokničová a Vlad'a Williamsová.

Pásmo je připraveno z právě vydané antologie básní
českých a slovenských autorů v Americe a bude částí
programu na 21.světovém sjezdu SVU v Plzni v červnu.

Těšíme se, že si přijdete v hojném počtu poslechnout
naši krásnou mateřštinu v podání našich recitátorek.

Dobrovolný dar \$3.00

Pořádající výbor SVU

L & J LOUNGE

pod novým vedením

Otevřeno 7 dní v týdnu

Pondělí - čtvrtek:

od 3:00 PM do 1:00 AM

Pátek: od 3:00 PM do 3:00 AM

Sobota: od 1:00 PM do 3:00 AM

Neděle: od 1:00 PM do 1:00 AM

ČESKÉ JÍDLO - ČESKÁ MUZIKA

KARAOKE

každý druhý pátek

(nyní 17., pak 31.května)

Telefon: (708) 788 - 9570

6513 W Cermak Rd.

Berwyn, IL 60402

LOV COST PHONE RATES

PROVIDED BY A TOP TOUR CARRIER

COUNTRY	CITY	CALL A CELLPHONE
Austria.....8 c		34 c
Bulgaria.....22 c	Sofia14 c	
Croatia.....23 c		42 c
Czech Rep..14 c	Prague.....9 c	32 c
Hungary.....16 c	Budapest 14 c	35 c
Israel.....9 c		25 c
Poland.....13 c	Warsaw.....9 c	33 c
Romania.....23 c	Bucharest 15 c	30 c
Russia.....17 c	Mosc./S.Pet 9 c	21 c
Slovakia.....18 c		24 c
Slovenia.....18 c		32 c
Ukraine.....20 c	Kiev.....13 c	25 c
Yugoslavia 27 c		

USA - CANADA - EUROPE ... 6 c to the following:

USA (state - to state)...CANADA...UK (England)...FRANCE
GERMANY...ITALY...NETHERLANDS...SPAIN

Direct dial ... Full customer service

No minimums ... No monthly fees ... 6 second increments

For information, or to order this service,

Call 1-800-361-7870

International Business Callers

Call us if you would like to be a sales agent

Milé Barbaře Podoski

k „88“ narozeninám

Před lety polský hrabě Podoski
„sobášem změnil české ženě „i“ za „a“
a ta dnes vzácné narozeniny má.

„88“ let

je dlouhá doba v životě lidském,
ale jen jako do vesmíru let.

Dnes připojujeme se do dlouhé řady,
která vyvolává „živijó“ a „mnogaja léta“ tady,
však si to veteránka U. S. Army zasloužila
a uznání mnohých za její válečnou -
vojenskou činnost vysloužila.

Ve Washingtonu, D. C. ji každý zná,
že ještě dnes, vše co je české
podporuje a ráda má.

Milá Barbaro Podoski,

*k tvým 88. narozeninám Ti přejeme
zdraví, štěstí, mnoho let,
ať to není dneska naposled.*

Tomáš Marný - Lubomír Hromádka - 2002

On the May 11th 2002
the Parish of the Our Lady of the Mount
is celebrating

25th anniversary
of the priestly ordination of her Pastor

Father Lawrence E. Collins.

As a part of your faithful flock we assure you,
dear Father Larry, to keep you in our daily prayers by
asking the Heavenly Father to reward you abundantly for
supporting us so generously in all our activities.

Would the Our Lady of the Mount
Panna Maria Svatohorská – Patroness of the Czech
people
protect you and help you in all your undertakings.

*Fr. Dušan Hladík and the members
of the Czech Catholic Mission
at the Our Lady of the Mount Parish*

Úmrtní oznámení

*V hlubokém zármutku oznamujeme všem
řátem a známým, že 26.dubnu 2002 zemřel
náš drahý manžel, tatínek a dědeček, pan*

Josef Man

Narodil se 26.března 1923 v Kozlovicích u Nepomuku
v Čechách. Jako četnický strážmistr, aby se zachránil před
komunistickým vězením, odešel na jaře 1949 do Bavorska,
kam se za ním dostala manželka Zdeňka r. Hošťálková
s dcerou Zdeničkou. Do USA se dostali přes Anglii v roce
1955 a zde pracoval v továrně „Western Electric.“ V USA
se mu narodily další dvě dcery Eva a Hana. Celá rodina se
vždy zapojovala do krajanského života a obětavě podporo-
vala mnohé české spolky. Po smrti manželky Zdeňky v roce
1991 se znovu oženil se Zdeňkou Puchingerovou, aby spolu
prožívali podzim života. Na věčnost odešel posílen svátost-
mi umírajících. Naposledy jsme se s ním rozloučili 1.května
v Maříkové pohřebním ústavu v Berwynu a 2.května v kos-
tele Panny Marie Svatohorské v Ciceru, kde byla sloužena
zádušní mše svatá a po ní byly jeho tělesné pozůstatky ulo-
ženy na hřbitově Panny Marie Královny nebes.

Děkujeme všem, kdo si na něj vzpomenou v modlitbě s námi.

Zdeňka Manová, manželka

Zdeňka Jaklová, dcera s manželem Petrem

Eva Nicholson, dcera s manželem Michaellem

Hana Prince, dcera s manželem Williamem

Pavel a Robert Jaklovi, Hana Princová

a Michael a Eva Nicholsonovi, vnoučata

Rodina Puchingerova a Hošťálkova a

ostatní příbuzní a přátelé v USA a České republice

Z DOPIŠŮ ČTENÁŘŮ

Vážený Otče!

Váš časopis se mi moc líbí - je to časopis křesťanský a píše se
v něm to, co by věřící lidé měli vědět. Pokud neví, doví se - živo-
topisy svatých (ne každý zná všechny životopisy), poutní místa -
jejich historii apod. Dále zprávy ze světa, z domova, dopisy ruz-
ných lidí, po stopách historie... Jsem ráda, že časopis vychází a
doutám, že bude vycházet i nadále. Přeji Vám hlavně zdraví a sílu
odolat ďáblu a věřím, že problémy s Velehradem se vyřeší ke
spokojenosti většiny věřících. K tomu ať Vám Pán Bůh žehná a dá
Vám sílu překonat všechny problémy.

S pozdravem *J. Zolmanová, Meriland*

Drahý Otče Hladíku!

Děkujeme za Váš skvělý magazín. Děkujeme za dopis, který jste
poslal p. prezidentovi ohledně ilegálních imigrantů z Čech. Chce-
me Vás požádat, abyste v takovéto podpoře horlivě pokračoval.
Není tady totiž nikdo, kdo by se za všechny takovéto lidi z Čech
postavil.

Díky *manželé Umovi, Californie*

Milý Otče, vážená redakce!

Vaše Hlasy národa se nám moc líbí nejen obsahem, ale i formou.
Děkujeme Vám za ně. Půjčujeme je spřáteleným duším. Přestože
je u nás dost různého čtení, Hlasy vždy už netrpělivě vyhlížíme.
Přečteme je od první do poslední stránky včetně inzerátů a různých
oznámení, která vypovídají o tom, o kolik obdivuhodných lidí mi-
nulý režim náš národ ochudil.

Přejeme Vám Boží dar síly na boj dobra se zlem. Kdyby Vám
snad nějaká síla přebývala, můžete nám ji poslat. Hodila by se.

Zdraví Vás

Josef a Jitka Daňkovi z Vyššího Brodu v ČR

P.S. Často se nás lidé ptají, kdy už se nám ten farář z Ameriky
vrátí. Co jim máme odpovědět?

A ještě něco veselejšího:

Dneska šla Jitka ze školy, vypomáhá ještě učit, a paní Májová, ku-
chařka ze školní jídelny na ni přes ulici volá:

„Hladík je na Moravě.“

Jitka: „Opravdu? To je krásné!“

Májová: „Jó, brání tam Velehrad, chtějí ho prodat!“

Jitka: „Kdo Vám to řekl?“

Májová: „To je vedlejší, ale je to tak!“

Lukáš Vondráček 2002

This fifteen-year-old virtuoso pianist (* 10/21/86), was born in Opava, Czech Republic. His musician parents recognized his great talent at a very early age and began formal instruction at the age of two. Lukas was only four years old when he made his first public appearance. By the age of nine, after performing solo recitals for several years, he began playing concertos and has since appeared with some of the finer symphony orchestras in Europe. He has won a number of competitions including the International Mozartian Competition "Amadeus" in Brno, at the age of ten.

"Vondracek is the rarest of child prodigies. Not only does he display the to-be-expected technical command of the precocious, he offers to the public a heartfelt musical maturity as well", wrote Kit Bridges after hearing Vondracek's performance in Lutkin Hall at Northwestern University in February 1997. This performance was one of three sponsored by the Golden Prague Chamber Series that marked Vondracek's American debut, at the age often, in the Chicago area.

Vondracek was invited to perform in the U.S. again in 1998, 1999, 2000 and 2001. He presented recitals repeatedly at the Mendelssohn Club in Rockford, IL, the Czech Embassy in Washington, D.C. at Barrat College, Lake Forest College and at the Church of Holy Spirit in Lake Forest, IL. His performance in the "Dame Myra Hess Memorial Concert" at the Cultural Center in Chicago, and his debut at Steinway Hall in New York, in 1999 at the age of twelve, were received most enthusiastically. John W. Freeman wrote after the New York concert, "... one is struck immediately not only by his technical facility but by the assurance and natural musicianship ... Lukas Vondracek is a virtuoso but not a show-off, and in every important respect he is a real sentient musician."

While combining his compulsory primary education with advanced musical studies at the University of Ostrava, Czech Republic (Prof. Bematik), and Musik Hochschule in Vienna, Austria (Prof. Barcaba), Vondracek performed profusely throughout Europe with total number of performances now approaching 500. His talents and sincerity of performing activities have been recognized by the Society for International Cooperation, which bestowed upon him the first Hanno R. Ellenbogen Award, 2000. Maestro Vladimir Ashkenazy, representing the conducting corps of the Czech Philharmonic Orchestra (Sir Charles Mackerras, Ken-Ichiro Kobayashi and Vladimir Valek) conferred on the fourteen-year-old pianist the award to honor "the outstanding performing talent of the year" at a ceremony in Prague, November 16, 2000 with these words: "I am astonished by Vondracek's accomplishment! He is the most talented young pianist I have heard in 15 years."

Since that time, Lukas is regularly working with Ashkenazy as his sole private student, and performs as a soloist with the Czech Philharmonic Orchestra and other world-renowned ensembles under Ashkenazy's baton.

Vondracek's repertoire presently includes 15 concertos. Among highlights of Vondracek's 2002 spring program is Prokofiev's Concerto No. 1 in D flat major, which he plays with the Czech Philharmonic Orchestra under V. Ashkenazy at the Prague Spring Music Festival 2002, and a few days later with the Lake Forest Symphonic Orchestra, conducting Maestro Alan Hetterington. Simultaneously, Vondracek and Askenazy perform the Rachmaninoff Concerto No.1 with the St. Petersburg Philharmonic Orchestra

Prague, Rudolfinum November 16, 2000
Lukas Vondracek receiving the Hanno Ellenbogen Award
from Maestro Ashkenazy.

in Russia, and the Czech Philharmonic Orchestra in Italy. Their grand tour with the Czech Philharmonic Orchestra in the USA has been scheduled for Spring 2003 and will include performances in New York (Carnegie Hall 2/22/03) and in Chicago (Symphony Center 3/7/03). Vondracek is represented worldwide by Harrison/Parrott of London.

J. J. Kyncl, April 2002

Czech Art Weekend in Lake Forest/Lake Bluff sculptures, drawings and fine prints

by **Vladimir Skoda**, of Paris, France, and
Richard Rezak, of Chicago, USA

**Saturday/Sunday, June 1-2, 10:00 AM - 10:00 PM,
Gallery 500² ft., in Lake Bluff**

The Gallery, 500² ft. proudly presents a juxtaposition of works by two contemporary artists with Czechoslovakian roots. Sculptures, drawings, and fine prints will be exhibited in two gallery buildings, along with one site-specific installation by V. Skoda, titled The Fourth Dimension."

piano recital

by **Lukas Vondracek**, of Opava, Czech Republic

**Sunday, June 2, 3:00 PM, Lake Forest College -
Lily Reid Holt Memorial Chapel**

This fifteen year old virtuoso who arrives to perform with the Lake Forest Symphony Orchestra, (May 31, June 1 at Barat College in Lake Forest - Prokofiev 1st Concerto - Maestro Alan Hetterington conducting) will honor the above artists by a special recital featuring music by Beethoven, Mendelssohn, Chopin, Janacek, Martinu and Liszt.

**Artists will be present at the Gallery during the entire
weekend, except for the duration of the recital on
Sunday June, 2; 3-5 PM.**

**Welcome party on Saturday, 3:00 PM
Free admission for all events.**

AMERIKA A MY - RADY MLADÝM

Nyní se na chvíli budeme věnovat došlým dotazům. Vybrali jsme tento dotaz, protože bude určitě zajímat více lidí.

Nazdárek redaktoři!

Upoutal mě váš zajímavý článek „Amerika a my o práci legální i nelegální a věcech s tím spojených. No a měl bych k tomu pár dotazů. První je to, že by mě zajímalo, jak mám platit daně když nemám SSN. Práci bez tohoto dokladu seženu bez problémů, ale nevím, jak s těmi daněmi. Jestli mě odkážete na TAX Number, tak to asi nejde, protože jsem to zkoušel a tam po mě chtěli můj SSN a i mých rodičů, což jaksi není, takže jsem na tom skončil. Jsem zde víc jak dva roky a ještě chvíli bych tady chtěl zůstat a tak bych si rád vyřídil doklady jako je SSN a Řidičák, ale nenašel jsem zatím žádnou legální cestu. Možností nelegálních pár znám, ale všechny jsou riskantní a finančně náročné. Potom by mě ještě zajímalo, co se stane v případě, že je razie INS a jsou chyceni nelegální emigranti. Slyšel jsem spoustu zpráv o tom, že hned prvním letadlem letí do Čech a vše si musí ještě zaplatit a tak podobně. Zajímalo by mě, co bych měl dělat v takovém případě, kdyby se mi něco takového stalo. Jak znám Ameriku, platí zde nějaká občanská práva i pro imigranty a tak si osobně myslím, že s tou deportací to není až zas tak jednoduché.

To bude asi tak všechno, co jsem měl na srdci. Chtěl bych vám poděkovat za

vydávání vašeho časopisu, v kterém bývají velmi cenné informace. Předem děkuji za odpověď. Martin

Odpověď:

Nevím přesně o co jsi žádal, kde jsi žádal. Zřejmě telefonicky?! V každém případě, pokud bys chtěl platit daně, a to je naprosto v pořádku, měl bys požádat o ITIN:

V. Co je to ITIN (Individual Taxpayer Identification Number)

Toto identifikační číslo přiděluje IRS na základě tvé žádosti. IRS vydal přesné pokyny k vyplňování těchto dokumentů a také, které doklady je třeba přiložit. Můžeš mne kontaktovat na tel. č. 773-2839084, příp. nechej vzkaz.

ITIN může dostat každý plátec daně, který se nekvalifikuje na přidělení SSN, například

- cizinec (nonresident alien), který nemá právo na získání SSN, ale který má povinnost platit daně

- cizinec (nonresident alien), který nemá právo na získání SSN, ale který podává daňové přiznání společně se svým manželem - obyvatelem nebo stálým rezidentem USA

- cizinci uvádění v daňových přiznáních jako závislé osoby (dependents) a nemající nárok na SSN.

ITIN můžeš používat jen za účelem podání daňového přiznání. Osoba, která používá ITIN, nemůže v budoucnosti počítat s vyplácením důchodu na toto číslo.

V každém případě je výhodné toto číslo používat a to hned z několika důvodů.

1. Můžeš legálně platit daně
2. Pokud jsi již obyvatelem nebo rezidentem můžeš použít toto číslo pro svoji manželku v Čechách a snížit si tím daňový základ ve svém daňovém přiznání
3. Tvé děti, které se kvalifikují jako dependents (osoby závislé), ti také mohou snížit daňový základ, pokud na ně získáš ITIN
4. ITIN ti pomůže při zakládání konta v bance.

Ještě musím zdůraznit, že IRS, (Internal Revenue Service, finanční úřad) nebude zkoumat tvůj emigrační status. IRS požaduje předložení některých dokumentů, ale jen proto, aby si ověřili tvoji totožnost.

Příště si řekneme, kdo je považovaný za resident aliens a kdo za non-resident aliens a zodpovíme další část dotazu. Těšíme se na vaše dopisy.

Připravuje:

Jarmila Weissová
GIFTCZ

účetnictví, daně, finance,
zakládání firem
tel. 773-283-9084

OBJEDNEJTE SI POLITICKÝ ČTRNÁCTIDENÍK

HLASATEL

Nejstarší česky píšící noviny publikované
v Americe, mající své čtenáře po celých USA
i jinde. Servis nezávislých komentářů,
zpravodajství a informací z ČR
a z krajanského života.

Pište si o ukázkové číslo zdarma na adresu:

HLASATEL, 2470 Brunswick Circle, Unit B1
Woodridge, Illinois 60517

George Schubert Funeral Homes

6507 West Cermak Road
60402(708) 484-6310

Berwyn, Illinois
FAX (708) 484 0158

Festival kvetoucích třešní ve Washingtonu, D.C.

Každý rok, se od 1.dubna koná ve Washingtonu, D.C. „Festival kvetoucích orientálních třešní“, který přiláká tisíce a tisíce návštěvníků a letos i mě. Je to krása a vůně kvetoucích třešní, která se snad ani slovy popsat nedá.

Pokusím se však říci nejprve něco z historie, jak se dostaly orientální třešňové stromy z Japonska do Ameriky.

Sázení těchto stromů začalo jako „Symbol přátelství“ v roce 1912. „Sakury“, jméno pro třešňové stromy v Japonsku, byl dar japonských lidí Američanům na znamení přátelství.

Tomuto daru však předcházelo určité „preludium.“ Jak Dr.David Fairchild, výzkumník v U.S. Departmentu of Agriculture tak Mrs. Scidmore, autorita na Japonsko, kde žila několik roků, stejně jako manželka U.S. presidenta Williama Tafta, první dáma Helen Herron Taft, chtěli vysázet sakury - orientální japonské třešňové stromy okolo Západního Potomac Parku, ale nesehnali na zakoupení třešňových stromů dostatek peněz.

Mrs. Scidmore, která věděla, že manželka U.S. presidenta Tafta žila před tím několik roku v Japonsku, se obrátila na první dámu Helen Herron Taft s prosbou, zda-li by mohla ve věci „beautification – zkrášlení“ Washingtonu pomoci. Helen Herron Taft napsala okamžitě dopis japonskému světoznámému chemikovi, Dr.Jokichi Takamine, který vynalezl adrenakine a takadiastase, který byl v té době ve Washingtonu, D.C. společně s japonským konsulem Mr. Midzuno. Japonský konzul Midzuno hned poznal, že vysázení sakur – orientálních japonských třešňových stromů ve Washingtonu, D.C. je dobrá idea. Oba, konsul Midzuno a Dr. Takamine

navštívili Helenu Herron Taft, manželku U.S. presidenta Tafta s nabídkou, zda by přijala 2.000 třešňových stromů - sakur, jako dar města Tokya Washingtonu, D.C. Nabídka byla přijata a to byl začátek, jak se dostaly tyto krásné orientální třešňové stromy do Washingtonu.

Tento začátek nebyl ale tak lehký a bez pohromy, jak se dneska zdá. Japonsko poslalo třenové stromy do Seattlu, kde byly vyloděny 10.prosince 1909 a do Washingtonu, D.C. se dostaly 6.ledna 1910. Když inspektoři z U.S. Departmentu of Agriculture prohlíželi stromy, s hrůzou zjistili, že stromy byly zamořeny malými broučky a zhoubnou plísni. Na obranu amerických zemědělců a jejich plodin U.S. Department nařídil, že stromy musejí být spáleny, což se také stalo.

Dr.Takamine a starosta města Tokia Yukio Ozaki, nejen, že věnovali peníze

na zakoupení nových třešňových orientálních stromů, ale nová zásilka byla zvýšena na 3,020 stromů.

A tak, 14.února 1912, dvanáct druhů třešňových stromů v celkovém počtu 3,020 bylo odesláno z Yokohama na lodi S.S. Awa Maru do Seattlu a dne 26.března stromy dorazily do Washingtonu, D.C.

Když jsem si před mnoha lety vybral z povinné četby na reálce, která byla za války změněna na Leparovo gymnázium, knihu „Sakura ve vichřici“, a měl potom o knize cestovatele Joe Hlouchy přednášku jak o sakurách tak i o typu japonské sebevraždy „Harakiri“, nikdy jsem si nemyslel, že jednou tyto krásné stromy v plném květu uvidím.

Jak vidím, heslo: „Kdo čeká, dočká se!“ stále platí.

*Ze svých cest po Americe napsal
Lubomír Hromádka*

NEW CZECH RADIO SCHEDULE

for the Cleveland Area
WERE 1300 AM
Saturdays 2.00 – 3.00 p.m.
Sundays 1.00 – 3.00 p.m.
Host Joe Kocáb

Jerry Jiráček

Vás zve k poslechu hudby
z naší vlasti
na radiové stanici 1450 AM
v neděli v 9.00 am
a v úterý a ve čtvrtek v 9.30 pm

33 letá žena milé a veselé povahy hledá práci jako POMOCNICE V DOMÁCNOSTI.

Zkušenosti a auto mám.
Mluvim částečně anglicky.
Volejte Alenu
773 842 6042

KAMÍNKY

Čtení na pokračování

Politici vězni

Josef Dolejší, autor dnešního příspěvku, po válce pracoval v pletářském průmyslu, řečeno dnešním jazykem, na manažerské úrovni. Působil nejen v Písku, ale i v Blatné, kde zakládal textilní závod, a také v Praze pro exportní společnost (pozdější Centrotex) a jako člen rekonstrukční komise vlády mapoval stav a technickou úroveň textílek ve vysídlovaném pohraničí. Jako velezrádce byl zatčen v roce 1953, propuštěn byl jako jeden z posledních a s těžce podlomeným zdravím až v roce 1968. Poznal na vlastní kůži poměry v Jáchymově, v Leopoldově, Mírově a Valdčicích a rovněž na Ruzyni a Pankráci. Původní trest mu byl dvakrát prodloužen, protože i ve vězení pokračoval v aktivním odporu proti režimu. Celkem byl odsouzen k 27 rokům odnětí svobody, z toho si „odseděl“ 14 let. Po listopadu 1989 se zařadil mezi výrazné osobnosti Konfederace politických vězňů. Na svém kontě má i bohatou publikační činnost.

Jáchymov

První dojem po příchodu do komunistického koncentračního tábora byl ofresný. Vystupuji z autobusu, na němž je velký nápis „Zájezd“ a na apelpatru vidím chatrně oblečeného muže s obvázanou hlavou, druhý se potácí o berlích, s obvázanou nohou až ke kolenu, a jiný s rukou v sádře a opírající se o hůl. Opozdál jde skupina vězňů s lopatami a rozhlas do toho vykřikuje čísla a jména těch, kteří mají nastoupit do kuchyně na úklid a škrábání brambor. Jsme jenom tři nešťastníci a bachař, který nás převzal u autobusu a staví nás u velitelského baráku. Stojíme tam asi hodinu, než nás zavolají do kanceláře.

První otázka zní: „Víte, kde jste? Budete mít zde jen jednu povinnost: Pracovat, poslouchat a mlčet.“

Tehdy jsem trpěl bolestmi zubů, a tak mě poslali na marodku. Tam jsem se setkal poprvé s lékařem - vězněm. Byl to MUDr. Hlava, pocházel z Počátek na Vysočině. Zřejmě znal vnitřní vypětí každého nováčka. Byl laskavý, zub ošetřil, a když jsem mu pověděl, odkud pocházím, že mám v Počátkách tetu, u níž jsem jako dítě často pobýval, a že městečko dobře znám, zdržel mě při družném rozhovoru ještě dlouho a nabídl mi slušnou svačinu. Tím ze mne opadla tíseň nastřádaná z kruté vazby, kde první výslech trval 29 hodin, nepřetržitě bez jídla a spánku. Další výslechy trvaly 20 a 18 hodin, nejkratší 10 hodin.

Pro politické vězně bylo i onemocnění lehčího rázu skutečnou pohromou. Velitelé táborů a věznic neviděli v nemoci důvod pro řádné léčení a ani neupravili podle zdravotního stavu pracovní normu. V případě závažných onemocnění a

Obrázek smky je z jáchymovského dolu Rovnost, kde vězně navštěvovala a takto ji jeden z nich namaloval

úrazů, jako byla TBC nebo zlomenina krčku kyčelního kloubu, nebyl vězňům přerušen výkon trestu. Teprve když došlo k chrlení krve, byl pacient odvezen, aniž se kdokoli dozvěděl kam. I když byl snad potom operován, nenásledovala žádná rehabilitace a řádné doléčení a postižený zůstal mrzákem.

Na Jáchymovsku, kde zimy bývají kruté a dlouhé, se onemocnění jako angína, záněty dýchacích cest nebo středního ucha, vůbec neléčila. Nemocní vězni dál fárali a při nástupech byli i po několik hodin venku na sněhu a mrazu. Onemocnění se tak měnila v chronická a u těch, kteří trpěli záněty středního ucha, se začala projevovat nedoslýchavost a později hluchota. Lékaři, sami v postavení vězňů, nemohli pro ostatní mnoho udělat. Jejich situace nebyla lehká, podléhali stále a omezující kontrole. Poskytovali alespoň dobrou radu, slovem pohladili zmučenou duši a osvěžili zkomoučené srdce.

Nejobávanější a zřejmě i nejčastější hrozbou pro lidské zdraví tu byl vliv uranového záření. Stávalo se, že během krátké doby pobytu v zamořeném prostředí dolů byl vězeň postižen vředy, které se vyskytovaly na krku nebo na zadní části těla, zanícení se rychle šířilo, až došlo k prasknutí. Postižené místo bylo třeba ošetřit, vymýt horkou vodou s dezinfekčním prostředkem, který nebyl vždy po ruce. Postižení na radu lékaře sháněli v kuchyni kvasnice nebo tajně i vitamín B, pokud ho lékař neměl na marodce. Další byli postižení samovolnou ztrátou spermatu, proti níž nebylo léku. Nejvážnější bylo ozáření vnitřních orgánů a následný rozpad tkáně, krve a kostí.

Mírov

Bylo to dne 5.ledna 1959, kdy nikoli autobus s nápisem „Zájezd“, ale policejní anton, opatřený uvnitř prostoru kovovými přepážkami, které dělily prostor na jednotlivé uzavřené komůrky 50x75 centimetrů se sklopnou sedačkou převážel z Leopoldova na Mírov 10 politických vězňů.

Mírov je nyní znám veřejnosti jako nejpevnější vězení z případu Kajínek. Je to komplex budov, nikoli šlechtického sídla, ale staré, opravdu nejtěžší věznice v České republice.

Zdivo věže a některých budov je u základů silné až 7 metrů.

Tam jsme po několikahodinové jízdě v mrazu a bez zastávky byli vysazeni v bráně, kde foukal silný mrazivý vítr a dlouhou dobu jsme stáli a čekali na převzetí a zařazení do nemocničních cel.

Převzal nás konečně lékař MUDr. Arnošt Članěk, také vězeň a s pochopením nás uložil na jednotlivé cely. Leč nebylo na tom dost s mým stavem plicních chorob, když se po krátké době přihlásil zánět trojklanného nervu s prudkými bolestmi. Celé dny a noci jsem prožíval peklo, neboť zejména v noci, nechťeje budit ostatní těžce nemocné, jsem tiše usedal ke stolu a trpěl. Ráno jsem Arnošta žádal o morfiovou injekci, abych alespoň na chvíli usnul a posilnil se. Nemoc trvala mnoho týdnů a když mi po jiné injekci do obočí otekl obličej, bylo uvažováno o převozu do fakultní nemocnice v Brně. To však nebylo povoleno, a tak jsem s těmito nemocemi byl v roce 1960 na velkou amnestii propuštěn. Avšak ani tato „milost“ nebyla míněna poctivě. Politický soudní proces uspořádaný se mnou a dalšími odbojáři na Jáchymově dal zřejmě podnět k tomu, abych byl znovu zatčen, souzen a vrácen do Leopoldova. Za tím účelem byl na mě nasazen spolupracovník STB S.V., který nahlásil a dal do protokolu s kým se stýkám, co projednáváme a tak došlo k novému zatčení a odsouzení za podvracení republiky na další 4 roky s tím, že dokonám výkon trestu s prominutými roky při amnestii. Celkem 16 roků. Spolu se mnou byli souzeni: Bohumil Marouš, administrátor církve římsko-katolické, Jaroslav Gottfried, farář římsko-katolické církve, Vlastinil Kofroň, rovněž administrátor katolické církve a další 4 osoby a tajně vysvěcený František Karvan. Všichni se dopustili podvracení republiky dle §79 a odst. 1. Hlavní svědek Ing. Stanislav Veselý se nedostavil, byl v ten den dán STB na léčení do léčebny u Honzička. Písemně trval na protokolech sepsaných na STB. Rozsudek má 18 stran a je podepsán soudcem Procházkou. V roce 1968 dle zákona 82/68 po mém návrtu z Valdic byl tento rozsudek zrušen předsedou senátu Krajského soudu v Českých Budějovicích, avšak s nástupem Husákovy normalizace byl znovu uveden do právního stavu.

Na čtvrtém oddělení Mírova byli v té době umístěni církevní hodnostáři, někteří politici z nichž si vzpomínám na Dr. Prokopa Drtinu, někdejšího ministra exilové vlády v Londýně, který k nám promlouval za války pod jménem Pavel Svátý a po návratu po válce se stal ministrem spravedlnosti. Vězni ze čtvrtého oddělení chodili na vycházky ve stejné době jako my z nemocničních cel, avšak v oddělené vzdálenosti, tak abychom se nesetkali. Vzpomínám jak v první řadě těchto vězňů chodíval právě Dr. Husák a básník Laco Novoměstský, vždy jako dvojčata vedle sebe. Byli sem převezeni rovněž z Leopoldova. Tam poznali pravou podobu své rodné strany, které tak horlivě sloužili.

Leopoldov

Po třetím soudu, tentokrát opět v Českých Budějovicích s trestem dalších 4 roků dle § 79 tr.z. podvracení republiky na-

stupuji opět do autobusu na ZÁJEZD do Lopoldova.

Tam jsou přivázeni vězni, kteří po amnestii r.1960 byli propuštěni, ale znovu souzeni. Tak zvaní amnestanti. A tak se shledávám opět se známými přáteli.

V té době totiž ve Východním komunistickém Německu byla kolem Berlína postavena dnes již známá zeď, která měla zabránit průniku utečenců z komunistických států do částí města pod spojeneckými úřady západních velmocí. Vznikl letecký koridor za účelem zásobování spojeneckých zón v Berlíně. V napjaté mezinárodní atmosféře vznikaly obavy z vypuknutí třetí světové války.

Zjišťuji, že byl do Leopoldova přivezen JUDr. Vojtěch Jandečka, který již při svém prvním vyšetřování prošel rukama Uherskohradištských estébáků, včetně těch, kteří jsou nyní i přes tlak veřejnosti v péči Okresního soudu v Uherském Hradišti, jmenovitě soudkyně Veselé.

V Leopoldově jsme byli zařazení opět na zvláštní oddělení na samotkách s nejpřísnějším režimem

Valdice

Na jaře v roce 1962 se ve Valdicích objevil jako náčelník věznice obávaný Stanislav Král. Dal si předvést státní vězně a po prohlídce dvou horních končetin mě uznal jako vhodného pracovníka do dílen ve Valdicích. Toho jsme poznali, že se něco opět chystá, snad nová amnestie. A také přišla.

Rok 1962 byl jakýmsi zlomem v životě politických vězňů, kterých ubývalo, a tak převažovali vězni s kriminálními delikty. To vedlo k tomu, že političtí vězni sa semkli, měli k sobě blíž a více si pomáhali. Ve větším počtu tam zůstávali lidé zakládající již v ilegalitě stranu Křesťansko-demokratickou v čele s JUDr. Vojtěchem Jandečkou a Ing. Jaroslavem Cuhrou a Bohumilem Supem. Byl zde také básník Renč a nynější vydavatel časopisu Svědomí Milo Komínek, autor knihy „I pod oblohou je Peklo“, v níž chronologicky popisuje průběh komunistického režimu s veškerou jeho zločinností včetně poprav a komunistických vražd. Tam lze nalézt přes 800 jmen vězňů, s nimiž se za dlouhá léta vězení setkal i jména mnoha komunistických zločinců.

Z církevních hodnostářů vzpomínám na Otce Františka Šilhana i další kněze včetně slovenského tajně ustanoveného biskupa církve evangelické Juráše. Valdice jsou již známé umučením faráře z Čihoště Toufara, za jehož vraždu nebyl dosud nikdo potrestán. O této věznici je rovněž známo, že tam byl ukončen tragicky život mnoha vězňů a jiní se vrátili s podlomeným zdravím s trvalými následky. Sám jsem ve Valdicích, přetížen již dlouholetým utrpením, upadl třikrát do bezvědomí. Z jednoho mne dostal právě biskup Dr. Juráš a při předchozím jsem, po nevim jak dlouhém čase, zaslechl slova lékaře: „Již dostává barvu, tak ho z toho dostanem.“

„Žít dlouhá léta v této komunitě a mezi lidmi zde uváděnými zůstává jako bohatství, které dobře využito nyní, může znamenat pookráni i v této smutné, nevyjasněné situaci, která objímá celý náš národ,“ prohlašuje ThDr. Huvar.

Josef Dolejší
Česká republika

Vzpomínka na Otce Jiřího Novotného SJ

Všichni kdo znali „montrealského“ Otce Jiřího Novotného byli zaskočeni smutnou zprávou, že 15. února 2002 došlo k jeho nemocnému srdci. Jeho statná postava vždy překypovala zdravím, dobrou náladou a z jeho očí vždy zářila laskavost, moudrost i veselí. Bohužel zemřel po delší nemoci na selhání srdce na moravském Velehradě ve věku 81 let.

Otec Novotný se narodil 28. února 1921 v Brně. Na přání otce se stává ministrantem a je uchvácen vznešeností liturgických obřadů. Po maturitě na gymnasiu v roce 1940 vstupuje do noviciátu Tovaryšstva Ježíšova, který ukončil na Velehradě. Tam též získává lásku k východním bohoslužbám. Během války byl nasazen v roce 1943 na práci v Rakousku. Následuje tříleté studium filozofie na řádovém učilišti na Velehradě a v Brně. V roce 1947 je poslán na další studia do Říma, což mělo být přípravou na misi v Rusku. Věnuje se studiu ruštiny, východní liturgie a zpěvu, které doplnil několika kurzy na Orientale. Současně se stává repetitorem filozofie pro studenty Rusika. V letech 1948-52 studuje základní studia teologie na Gregoriánské univerzitě v Římě, kde byl později převeden na byzantský obřad a vysvěcen na kněze 22.3.1951. Měl fakultu biritualismu a studia na Gregoriáně dokončil získáním licenciátu teologie. Třetí probaci vykonal v Irsku. V očekávání otevření možného semináře v Rusku se připravoval v letech 1953-56 na vyučování Písmu svatému studiem na Biblickém ústavu v Římě, a získává další licenciát, tentokrát biblických věd. Během studia dával též kurz Starého zákona. V letech 1959-60 vyučuje Nový zákon ve španělské Oně. V roce 1960 se vrací do Říma, kde se na sedm let stává sekretářem Biblického ústavu. Při tom dva roky vedl „lectio cursiva“ řecké a hebrejské bible. Jeden rok dával též kurz hebrejštiny na Gregoriánské univerzitě a syrštiny na Orientale. Pro české vysílání vatikánského rozhlasu nahrál několik cyklů přednášek na biblická a ekumenická témata. V letech 1969-73 přednáší Nový zákon v libanonském Bejrutu na teologické fakultě Univerzity sv. Josefa vedené fran-

couzskými jezuity. Po zrušení této francouzské fakulty přichází v roce 1973 do Montrealu, kde zůstává dalších sedmáct let. V Montrealu byl nemocničním kaplanem; přitom však několik let učil biblické jazyky na Loyola College a Concordia University, vedl veřejné kurzy o řeckých a ruských ikonách, učil angličtinu nové přistěhovalce. Též dělal biblické rozpravy a duchovní cvičení jak v Misijním domě, tak na táboře Hostýn.

Na Otce Novotného mám mnoho pěkných vzpomínek. Byl to člověk velice moudrý, laskavý a se smyslem pro humor. Kdykoliv jsme pořádali nějaké menší kulturní akce v sále misijního domu (večery hudby a poezie, vystoupení Karla Kryla a jiných umělců), vždy s radostí a se zájmem přišel. Vždy měl zájem o vše a dalo se s ním diskutovat na jakékoliv téma. Občas měl též mši v „našem“ kostele v Loyole a rád jsem naslouchal jeho „zpívaným“ mším a kázáním. Též jsme byli na „jeho“ mši, kterou sloužil v ruském kostele. Opravdu vypadal jako mohutný ruský pop, což ještě krásně podmaloval svým barytonovým zpěvem. Též byla radost jej poslouchat když jsme zpívali koledy či národní písně. Zpíval jak Pavarotti a jeho hlas měl rozsah několik oktáv. Bohužel jednou měl dokonce snahu s námi nacvičovat zpěv Pašijí. Protože však měl velice dobrý hudební sluch, tak jej sem tam nějaký ten kmitočt navíc přiváděl k zoufalství (od té doby zase Pašije pouze čteme). Přesto s námi rád zpíval u táboráku, když někdy přijel na tábor Hostýn, a byla zase radost. Dovedl zpívat v několika řečech (znal asi tucet jazyků), a když nám zazpíval třeba Volga, Volga... to byl skutečně nezapomenutelný dojem. U ohně byl opravdu jako každý z nás, rád si zakouřil a dal si i sklenku dobrého vína. Bylo nám opravdu líto, když opouštěl Kanadu. Já měl však na něho památku ještě pár let po jeho odchodu, protože jsme odkoupili jeho starou zlatou Chevettu. Vlastně i Montreal má památky na Otce Novotného; též rád sochařil, a tak je v Misijním domě několik jeho soch.

V roce 1990 se po více než čtyřiceti letech vrací do vlasti. Střídavě přednáší

na Řecko-katolické fakultě Univerzity P. J. Šafaříka v Prešově, a na spíšském Institutu teologické fakulty Univerzity Komenského v Bratislavě. V roce 1995 přechází na Cyrilometodějskou fakultu Univerzity Palackého v Olomouci, kde učí Starý zákon, hebrejštinu, řečtinu, latinu, staroslověštinu, základy arabštiny, mravouku, dává hodiny italštiny, francouzštiny a angličtiny, vede semináře věnované ikonám a staroslověnským památkám. Přitom neopouští východní liturgii a slaví ji nejen soukromě v byzantské kapli olomoucké rezidence, ale pravidelně i v jezuitském kostele v Brně a na Velehradě. Mons. Frantisek Lobkowicz, biskup ostravsko-opavský, na něho vzpomíná jako na „Otce Abraháma“ - přezdívka, které se mu dostalo od studentů pro jeho majestátní postavu i svěrázný humor. Publikoval řadu knih a článků v různých odborných časopisech. V češtině mu vyšly knihy Akathistos, Světlo ikon a Basil Veliký a jeho doba. V rámci kanonizace P. Martina Středy připravil k vydání dva staré životopisy P. Středy od W. Schwertfery a J. Dilata.

Posledních několik měsíců života, provázen zdravotními problémy, se uchýlil do ústraní seniorátu na Velehradě, kde 15.2. odešel na věčnost a 25. února byl pohřben do krypty jezuitského kostela v Brně. Kéž mu Bůh odplatí za jeho život a práci na vinici Páně. Otec Jiří nám bude scházet, ale jeho památka v našich srdcích bude žít navždy.

S použitím materiálů z Nuntii 2/2002

L. Křivánek, Canada

Nad životním příběhem Jana Vidláka

Osud nezměníš, ale komunisté poznamenali Tvůj život až do smrti.

Tuto vzpomínku a malé zamyšlení nad jeho životním osudem bych chtěl věnovat svému milému příteli panu Janu Vidlákovici z Brna - Židenic, který se dožívá v květnu letošního roku jubilea 60 let a je moravský vlastenec a charakterní muž s dobrým srdcem a láskou k Pánu Bohu.

Pochází z obyčejné brněnské rodiny, jeho maminka a sestra dosud žijí v Brně. Jeho řemeslo - vyučený malíř pokojů - mu nedávalo ve staré vlasti moc šancí na dobrý výdělek, i když se toto povolání v bývalém komunistickém Československu řadilo do kategorie práce dělnické třídy. Je však pravdou, že Honza Vidlák nebyl součástí komunistické třídy, ale velký patriot Brna a Moravské země a zásadní odpůrce komunistické diktatury. Toto jeho přesvědčení mělo za následek, že místo, aby narukoval do armády k běžné vojenské jednotce na dva roky povinné služby, byl zařazen do vojenské čety PTP („pětépáci“ - tj. pracovní technické prapory na vojenském útvaru Československé armády v 50. - 60. letech minulého století). Tento zvláštní trestní vojenský oddíl soustřeďoval odpůrce režimu ve věku 18 - 20 let na manuální práce v celém bývalém Československu. Byli sem posíláni muži, které vojenské velitelství označilo jako nespolehlivý politický živel, a proto nemohli nosit normální vojenskou zbraň. Jejich zbraní byla lopata, krumpáč a mozole na rukou a heslem: „Buduj lidově - demokratické zřízení a socialismus v ČSSR.“

Když Honza poznal neustálou perzekuci ze strany komunistického aparátu a STB (státní tajné bezpečnosti), začal myslet na útěk do světa demokracie a svobody. Jeho první útěk přes hranice do Polska k Baltickému moři však skončil zatčením a vězněním v Polsku a následně v ČSSR. Honza vzpomíná, že vězení v Polsku bylo lepší než v ČSSR, protože dostával k jídlu chutný „bigos“ (guláš) a neměl hlad. V českém vězení ale trpěl hladu a jídlo bylo mizerné. Zmiňuje se o této skutečnosti, abych také objasnil, proč Honza trpěl zvláštní nemocí - schizofrenií a tato skutečnost ovlivňovala jeho myšlení a jednání po celou dobu jeho pobytu v USA a zvláště pak na Velehradě v Ciceru, kde žil a pomáhal Otci Vitovi.

Honza má trvalé následky na zdraví v důsledku podávání drog ve vězení v bývalém Československu. Psychiatrická léčebna metoda ve vězení měla jeden cíl - likvidovat člověka a jeho přirozenou osobnost. Použití psychoanalgetik - silných léků - bylo u zdra-

vého člověka velice škodlivé, protože to mělo za následek změnu osobnosti a charakteru a značně to narušilo a poškodilo životní rovnováhu. Nejsem psycholog a už vůbec ne psychiatr, ale mám dlouholetou praxi v analyzování komunistického teroru a používání psychoterapie na občanech, kteří nesouhlasili s komunistickým režimem v bývalém Československu. Následkem těchto léčebných metod se hodně normálních občanů stalo bláznů s trvalým pobytem na psychiatrických léčebnách v bývalé Československé socialistické republice. Proč? Protože nadměrné používání drog - psychoanalgetik vyvolávalo u zdravého člověka silné halucinace, sebevraždné úmysly a ničilo centrální nervovou soustavu. Honza trpěl a také má halucinace a stále je pronásledován prasaty (prasečí halucinace). Já jsem měl pocity létajících andělů nebo jako v pohádce Dlouhý, Široký a Bystrozraký jsem překračoval hory a řeky a přenášel se přes tisíce mil a světelných roků. Tyto patologické jevy měly změnit myšlení člověka a vést k sebezníčení. Byla to vlastně psychologická válka k odstranění odpůrců režimu a zničení existence.

Komunistický režim měl alibi a tvrdil, že vinu nese každý blázen na sobě, protože je blázen. Tato demagogie STB platí i dnes v České republice. Je to současnost postkomunistické propagandy po roce 1989.

Sám jsem totiž také obětí této perzekuce a tajných pokusů na lidském organismu. Český stát ze mě udělal pokusného králíka, morče a myš a jako řádný občan a vlastenec jsem byl označen za protistátní živel a šikanován v práci jak za režimu prezidenta Gustáva Husáka, tak za nového režimu prezidenta Václava Havla. Byl jsem státní policií a prokurátorem pro Prahu 9 kriminalizován za pouhý akt protestu - demonsracy proti tomuto bezpráví na mé osobě a naší rodině Aloise Václava Numana. Hrozilo mi zatčení a vězení s následnou likvidací na psychiatrické léčebně v Praze Bohnicích v roce 1996. To byl důvod, proč jsem uprchl z české republiky, abych si zachránil život. Můj tatínek nebyl nikdy rehabilitován, i když byl vlastenec, legionář a odbojář z první a druhé světové války a měl všechny důležité osobní dokumenty v naprostém pořádku. Po roce 1948 byl vyhozen z práce jako přednosta Dunajplavby v Bratislavě a následně kriminalizován. Je tedy vidět, že nejde o podobnost čistě náhodnou, ale o stálý záměr komunistů a postkomunistů v České republice likvidovat vlastence s demokratickým a svo-

bodným myšlením. Můj tatínek legionář T. G. M. a odbojář nakonec umřel hladu v roce 1982 v Nemocnici v Mariánských Lázních. Nebylo to stárím, jak se uvádí v lékařské zprávě, ale v důsledku zanedbání lékařské péče ve státní nemocnici a bez použití léků k jeho záchraně a prodloužení života. Jeho nemoc nebyla v této době smrtelnou nemocí a i v 85 letech měl silné srdce, ale silnější byla komunistická konspirace. Osud mého otce se přenesl na jediného syna, ale můj osud je řízen Boží prozřetelností a nikoliv postkomunistickou konspirací. Stejně jako Honza jsem utekl z vlasti do světa demokracie a svobody do USA. Jen doba se změnila, ale útoky zůstávají stále aktuální.

Chtěl bych se však ještě vrátit k útěku Jana Vidláka z ČSSR do USA v polovině sedmdesátých let 20. století. Byl to jeho druhý pokus dostat se do země svobody a demokracie. V té době se Honza dozvěděl, že je možné prostřednictvím cestovní kanceláře ČEDOK vycestovat do Jugoslávie na dovolenou a nemusí se žádat o devizový příslib a cestovní doložku, což bylo jinak nutné k cestě do západních států a k těm se počítala i Jugoslávie. Zakoupil si tedy zájezd na týdenní pobyt u Jaderského moře v oblasti Rijeky nedaleko Terstu. Jeho druhý útěk byl rovněž dramatický a měl reprízu. Napoprvé narazil na pohraniční hlídku, která mu řekla, že zabloudil a musí se vrátit zpět na území Jugoslávie, ale Honza se nevzdal a utíkal znovu v hornaté oblasti kolem přístavu Terstu do Itálie. Napodruhé měl štěstí a úspěšně překročil hranici do svobodné Itálie. Z Benátek dále pokračoval v cestě až do Svatého města Říma. Po nutné čekací době v uprchlickém táboře se konečně dočkal víza do USA a úspěšně doplul do vytoužené Ameriky. Byl to jeho „happyend.“ Ano - jistě, ale život není peříčko a zlatá muška, že ano.

Honza, kterého jsme znali jako neúnávného pomocníka v Cickerském Velehradu, stojí v současné době na životní křižovatce. Počátkem prosince loňského roku po téměř patnácti letech opustil Chicago a vydal se znovu do světa, snad aby splnil svůj životní sen podívat se do Brazílie. Jeho cesta však není podle pohádky o Honzovi s ranečkem buchet na zádech, ale cesta k zániku. Bez peněz, cestovního pasu a zájem Velehradu je pro něj budoucnost nulová. Co k tomu ještě dodat? Snad jen Boží požehnání a přání k návratu do Chicaga, kde měl Honza na Velehradě v Ciceru druhý domov.

Přemysl Neuman, Californie

VYDEJTE SE S NÁMI PO STOPÁCH HISTORIE

Rokoko, klasicismus a empír v architektuře zámků v Čechách

Rokoko

je styl evropského umění přibližně ve 2. a 3. čtvrtině 18. století. Rokoko je poslední fáze baroka, které mění barokní monumentalitu a vzruch v gracesní hravost zdobných dekorativních forem. Rokoko vzniklo ve Francii v období krize absolutismu. Název rokoka byl odvozen od *rocaille*, hojně užívaného mušlovitého dekoru. Rokoko se uplatňovalo zejména v architektuře dekorací a uměleckém řemesle. Rokokový detail se v Čechách rozšířil koncem 40. let 18. století. Zprvu to byl především interiérový prvek v ozdobné dekoraci ve tvaru mušle (*rocaille*). Na exteriérech se tento dekorativní prvek uplatňoval vzácněji. V období rokoka orientální motivy silněji pronikaly do Evropy zásluhou zvýšeného importu drobných uměleckých předmětů z Číny a Japonska. To motivovalo i Evropu, aby se ve výzdobě soustředila na detail. Příkladem může být samotná Francie, kde lze z tohoto období sledovat poměrně prostý vzhled staveb s přebujelým dekorem jednotlivých zámeckých komnat.

Detail rokokového dekoru

Umělecký směr rokoka k nám pronikal v období vlády Marie Terezie z rodu Habsburků (1717-1780), která se ujala vlády v tak zv. dědičných zemích na základě pragmatické sankce. Ve válkách o dědictví rakouské a pak v sedmileté válce ztratila Slezsko a Kladsko. Za její vlády se uskutečnily četné reformy správní, hospodářské a sociální,

Rokoková architektura zámku Bečváry

směřující k upevnění centralizované absolutní monarchie a k rozvoji průmyslu a obchodu.

Pravděpodobně k nejhezčím ukázkám rokokové zámecké architektury patří zámek v Bečvarech, který byl rozšířen a upraven podle projektu Jana Josefa Wircha, rodáka od Vlašimi, který byl ovlivněn ve své tvorbě rokokovým dekorativismem. Nejzávažnější jeho práce, úprava a rozšíření zámku Bečváry, pochází z let 1766-1774, kdy k trojkřídle budově připojil Ignác Palliardi podle Wirchova návrhu zahradní křídlo a kapli.

Seskupením hmot se průčelí zámku v Bečvarech vrátilo k vrcholnému baroku: střední osy silně zdůraznil risalit s oblými nárožími, který střechu značně převyšuje. Závěr kaple oble výstupuje z půdorysu a svou nižší výškou způsobuje rozvrstvení stavební hmoty. Detaily stavby ale plně patří tehdejší současnosti, jak prokazuje vzdušná římsa středního risalitu, nad kterou probíhá prolomovaná attika.

Klasicismus

je slohový proud v evropské kultuře různých období, usilující o dokonalou formu; je inspirován uměním antiky. V užším slova smyslu se však termínem klasicismus označuje umělecký sloh, vznikající koncem 18. století. Asymetrický *rocaille* v rokoku vystřídal nový ornament, opět osově seskupený. Zprohý-

bané římsy stavitelé v období klasicismu opět narovnali a doplnili o uzavřené segmentové či spíše trojúhelníkové štíty.

Zájem o antiku tehdy podnítil překvapivý archeologický nález zasypaného Herculanea a Pompejí, římských sídel pod Vesuvem, ukazujících antický svět ještě nedotčený pozdějšími zásahy.

Klasicismus pronikal do Čech především prostřednictvím severo-německých států Sasko a Prusko.

Průčelí zámeckého divadla v Teplicích

První skutečně klasicistní stavbou u nás bylo zámecké divadlo v Teplicích, vybudované saským dvorním architektem Johanem Augustem Gieselem v letech 1787-89. Nová budova navázala na starší západní křídlo zámku. Vstupní průčelí stavby oramovaly sloupky, vynášející kládi a široký trojúhelníkový štít.

Nová úprava zámeckého areálu v Ratibořicích, provedená po roce 1800 pro kněžnu Záhafskou, paní kněžnu z knihy B. Němcové Babička, patří klasicismu především zahradními stavbami.

Nejznámější český empírový zámek Kačina

Empír

je výtvarný směr do něhož za císařství Napoleona I. vyústil klasicismus koncem 18. století. Empír vznikl ve Francii, odkud se rychle rozšířil po celé Evropě. Vedle architektury se nejvýrazněji uplatnil v uměleckém řemesle. Typickými znaky jsou jednoduchost až přísnost tvarů, přehlednost a čistota rozvrhu, libující si v přímočarých obrysech a střídmost v užívání zdobných motivů, navazujících na antiku.

Nejvýznamnější empírovou stavbou v Čechách je zámek Kačina na Kutnohorsku. Hrabě Jan Rudolf Chotek zámek Kačinu nechal budovat v letech 1802-1822 podle projektu saského architekta Christiana Franze Schurichta z Drážďan. Střed zámku Kačina zaujímá vyšší budova, kterou se symetricky umístěnými bočními pavilony spojují postranní křídla. Mají však již podobu široce rozetřeného segmentu. Hlavní sál zámku se obrací do zahrady, v protilehlém traktu mu odpovídá kruhová síň. Po obou stranách přiléhají k těmto sálům další společenské pokoje, zatímco obytné komnaty se dostaly do přízemí křídel. V jednom z bočních vyšších pavilonů bylo umístěno divadlo a kaple, v druhém prostorné sály knihovny.

Hlavní architektonický motiv zámku Kačina tvoří sloup, který je ozdobou exteriéru i interiéru zámku, kde především vytváří prostor knihovního sálu. Boční pavilony zámku zdobí portiky, sestavené ze čtyř dórských sloupů; volné sloupky se ještě objevují na nádvorních stranách segmentových křídel, kde vytvořily dlouhou kolonádu. Ústřední část zámku pročlenil v obou protilehlých průčelích mohutný risalit, na čelní straně s portikem o šesti dórských sloupech a trojúhelném štítu.

Dále známou empírovou stavbou v Čechách je petřínský letohrádek Kinských v Praze a empírový zámek Kinských v Kostelci nad Orlicí.

Z posledních velkých empírových realizací je to letní rezidence na zámku Kynžvartě knížete Metternicha.

Alena Kulheimová, Česká republika

Empírový mobiliář

Poděkování

Na rozvoj tisku a podporu České misie v uplynulém období přispěli:

\$ 300:

Michael a Eva Nicholson

\$ 150:

Marie Minaříková

\$ 100:

Josef Janout, Přemysl Neuman

\$ 75:

Eduard Zebig

\$ 70:

Josef a Ludmila Stojaspalovi,

Jaroslava Kulhánková,

Paul a Nadia Piskatý

\$ 60:

Jesef Ženíšek

\$ 50:

Společnost pro Vědy a Umění Chicago,

Louis Rafaj

\$ 30:

A. a L. Vyskočilovi

\$ 20:

J. a L. Bučkovi, Rudolph Dulik,

Karel Trlica, Zdenek Nerada,

Maria Chladek, Marie Mistreta,

Nejmenovaný dárc, Frank Zlámal,

Božena Kučerová

\$ 15:

Jan Kmenta

\$ 10:

J. a A. Altmanovi, Adela Vacek,

Jan Hošek, Danuše Kollariková,

Miroslav Lazar, Jan Filípek,

Boris Kraupner, Anna Halašková,

Mary Shanilec

\$ 5:

W. a R. Davis, Helen Mlčoch,

Frieda Dohnalová, Bruno Friess,

Lida Tomanová, Anthony Svehla,

Dagmar Košťálová, Jan Jansa,

Emilie Nováková, Frank Kouba

Všem dárcům upřímně děkujeme a vyslovujeme křesťanské Pán Bůh zaplat. Na všechny naše dobrodince pravidelně pamatujeme v modlitbách a každý týden za ně obětujeme mše svaté. Vám všem a vašim rodinám vyprošujeme Boží pomoc a požehnání, stále zdraví a všechno dobré.

Fr. Dušan Hladík

MLADÝM

Princezna nevděčnice

*„Jediná slza stačí, abychom znova našli
ztracenou Boží milost.“ (Lacordaire)*

Do jednoho království se nastěhoval zlý drak. Poslal králi doporučený dopis, v němž vyhrožoval, že zničí celou zemi, jestliže mu nedají za ženu princeznu. Král se obával o osud svých poddaných a proto se rozhodl dát drakovi princeznu Zlobivku. Zároveň také vyhlásil po celém království, že polovina země a ruka princezny bude odměnou tomu, kdo Zlobivku zachrání. Takové vyhlášky sice byly při podobných příležitostech dobrým zvykem, ale on to udělal hlavně proto, že měl princeznu i přes její neustálé lumpárničky tuze rád.

Dlouho se nikdo nehlásil. Nakonec se však na hradě objevil chudý hoch Pepík, kterého provázela pověst nejhodnějšího kluka v království. Král byl moc rád, hned ho vypravil na cestu a netrvalo to ani moc dlouho a Pepík nad drakem v ukrutném boji zvítězil.

Když se Pepík se zachráněnou princeznou a s doprovodem vydali na zpáteční cestu, uvědomila si Zlobivka, že se její zachránce stane jejím manželem, a přepadl ji strach, že s tak hodným mužem bude muset být také hodná. Proto přemluvila kapitána lodi, na níž se plavili, aby jí pomohl Pepíka zlikvidovat a přijal slíbenou odměnu místo něho. Rozhodli se Pepíka utopit. Svrhli ho do moře a spokojeně začali plánovat svoji svatbu. Jenže právě v té době se kolem lodi potulovalo hejno delfinů, kteří Pepíka zachránili. Kapitán i Zlobivka byli nemile překvapeni, když se s ním potkali v přístavu. Princezna předstírala, že svého činu hluboce lituje, ronila krokodýlí slzy a zahrála tak úžasné divadýlko, že jí Pepík uvěřil a vydal se s nimi na hrad. Zlobivka, která absolvovala kurs juda, ho při první příležitosti srazila ze skály, kam ho vylákala pod záminkou krásné vyhlídky. Její prachšpatné úsilí však opět nedosáhlo svého cíle, neboť Pepíka zachránil obrovský skalní orel, aniž by mu způsobil jediný škrábanceček. Princezna Zlobivka opět předstírala lítost a Pepíka obalamutila, ale brzy se ukázalo, že tak učinila jen proto, aby ho mohla před králem lživě obvinít z podvodu. Pan král však nebyl žádný naivka, život ho mnohemu naučil a proto poslal Pepíka, Zlobivku i kapitána na vyšetření detektorem lži.

Přes veškerou Zlobivčinu snahu vyplula pravda na povrch. Zachráněný zachránce Pepík dostal ke své půlce království hodnou mladší princeznu Dobrušku, zatímco Zlobivka byla dle svého dřívějšího přání oddána s kapitánem, načež oba byli vystěhováni do chudé chaloupky v podhradí. Tam je prostý dělný lid naučil dobrému chování. Pan král, který zatím zestárnul, je za jejich polepšení odměnil zbývající polovinou království. A když jejich dětem vyprávěl pohádku o nevděčné princezně, nikdy jim neprozradil, kdo onou nevděčnicí nevděčnou byl.

P. Václav Trmač

Milý Bože!

Učiň abych byl plátek.

Když to uvidíš,
slibuji ti, že dlouho
nebudu chtít nic
dalšího.

Matouš

Když jsi nechtěl, aby lidi
říkali ošklivá slova, tak proč
jsi je vynalékal?

Kaňa

Letter to a Daughter

Vladimíra Williamsová

Dear Daughter,

For the first time in your life you have become a member of a magnificent league of women who share one common interest: Motherhood.

Several weeks ago, following the usual long and tiring wait, it finally happened: you bore a fine, healthy baby boy. Instantly you knew (same as thousands of other mothers around the world) that your son was the ultimate: the loveliest, the most perfect baby ever born. He was special, indeed; he was **YOURS**.

Miracle of life! Only yesterday, there were just the two of you, your husband and you; today, out of nowhere, someone new has come to share your life. And while fondly caressing your new-born child, there is but one thought racing through your mind: this is it, the greatest accomplishment in your, in anyone's life!

But is it really? Stop for just a few precious moments and look around you. Look at the greening meadows, the majestic forests, look at the world. Do you see the fragile nests, hovering not very high in the tree above your head, bulging with eggs, white and blue? The unmistakable sign of Spring! Few days from now, air will be filled with delicate flutter of invisible wings and happy chirping of tiny creatures demanding their right to life. And what about the wobbly family of ducks down by the stream? A proud mother-duck parading her fluffy offsprings, quacking with delight as she announces to the world: 'Look at me! Look what I have accomplished!'

Yes, there are new-born babies

everywhere.

The petshop at the nearby mall has brought in several adorable pups and playful kittens. Even the local Zoo has announced its happy event: a lion cub has joined the ranks of wild exotic animals and is now ready to meet the excited Zoo patrons.

But your baby is different, you say. It's a boy, a healthy, bright-eyed child who, some day in the future, may become a famous writer or an artist, an astronaut, a doctor, or even a president!

But will he?

You have been granted the gift of life, the most precious of all gifts, and now it's up to you. Will you be a good and understanding mother to your son who, only a few days ago, has entered this strange and often hostile world? Several weeks from now this innocent - helpless creature will make his first demands; will you be ready for him? For, it is you who must fulfill his needs, physical as well as spiritual; you will lay the foundation of his life, his moral values, and destiny. You will pave the path of his future with rules and principles. You will be anxiously watching over him and patiently answering the endless stream of questions, his countless 'whys'.

You will share his many triumphs as well as tragedies, his failures and hardship; you will show him the goals to achieve, the stars to reach for. You will be his dream-maker.

And it "is you again who will side at your son's bedside when his cheeks burn with childhood fever; you will experience the fear of unknown when, for the first time, he ventures alone into the outside world. You will make countless sacrifices to help him along the way; you will shed tears of happiness when your son achieves the success that you have hoped for.

I know. For I, together with thou-

sands of other women, have experienced the same joy, the anguish, sorrow, and happiness of being a Mother.

Today, my Daughter, is your day, your very first real Mothers' Day. Enjoy it to the fullest, because tomorrow and the days that will follow, will belong to your newborn son.

Your loving,

Mother

The two mothers

Long, long ago, so I have been told.

Two angels met on the streets paved with gold.

"By the stars in your crown," said one to the other,

"I see that on earth you, too, were a mother.

And by the blue-tinted halo you wear,

You, too, have known sorrow

and deepest despair."

"Oh, yes," came the answer, "I once had a son,

A sweet little kid, full of laughter and fun.

But tell of your child!" "Oh, I knew I was blest

From the moment I first held Him

close to my breast;

And my heart almost burst with the joy of that day."

"Ah, yes," sighed the other, "I felt the same way."

The former continued, "The first steps He took...

So eager and breathless... the sweet startled look

Which came over His face ... He trusted me so."

"Ah, yes," sighed the other, "how well do I know."

"But soon He had grown to a tall handsome boy,

. So stalwart and kind, and it gave me such joy

To have Him just walk down the street by my side."

"Ah, yes," sighed the other, "I felt the same pride."

"How often I shielded and spared Him from pain.

And when He for others was so cruelly slain,

When they crucified Him and spat in His face.

How gladly would I have hung there in His place!"

A moment of silence, "Oh, then you are she?

The mother of Christ!" and she fell on one knee.

But the blessed one raised her up,

drawing her near,

And kissed from the face of the woman a tear.

"That I may share with you your grief

and your woe,

Tell me the name of the son you loved so."

She lifted her eyes, looking straight at the other.

"He was Judas Iscariot; I am his mother."

(Author Unknown)

Paths of Glory and Tribulations

The charismatic authority figure and saintly personality of Duke Wenceslas was not only immortalized in numerous pious legends, but perpetuated over the centuries by many artistic renditions and patriotic appellations which firmly established him as the patron saint of Bohemia, a permanent symbol of Czech statehood, and an initiator of realistic diplomatic policies ("Realpolitik") toward the neighboring countries. Early chronicles indicate that Boleslav I, nicknamed "The Cruel", (935-972) regretted his horrible act of fratricide and saw to it that his brother's remains were reverentially entombed in the Prague church of St. Vitus.

The first year of Boleslav's reign marks the beginning of the 14 year hostilities against the Saxon King Otto I (936-973) who succeeded Henry I ("The Fowler"). Boleslav continued to build a more advanced type of state by expanding the number of walled-in fortresses and establishing a mint which produced coins called "denáry" (from Latin "denarius") to pay the annual "tribute of peace" to Saxony. Despite the suggested status of fiefdom, Bohemia managed to retain its modicum of sovereignty. The contacts between the Bavarian dukes Eberhardt and Berthold were not openly hostile and existed mainly in the maintenance of the ecclesiastical administration of Bohemia by the diocese of Regensburg. An important territorial task was stabilizing the eastern border in the Danube region, which was exposed to incessant invasions by the nomadic tribes of Magyars.

Otto I invaded Bohemia in July of 950, but despite the capture of an important walled-in settlement, Boleslav's army was not defeated and the military expedition actually resulted in the cessation of 14 year old hostilities and a development of an anti-Magyar coalition. After the victorious battle on the Lech River near Augsburg in August of 955, Otto I left some strategic initiative to Boleslav by not personally pursuing the retreating Magyar army. By this act

he provided an opportunity for the Bohemian ruler to cross the upper Elbe (Labe) and enter Moravia where the Magyars were defeated for the second time. As a result of this battle, the Přemyslid influence extended to Moravia, to Lesser Poland, Silesia and Western Slovakia.

The belligerent Magyar tribes were definitely crushed and settled in Hungarian Basin where they gradually developed into a peaceful agricultural society.

Meanwhile a new power core began to manifest itself in the east of Bohemia, its center lying on the right bank of the Elbe River in the Slavník's stronghold of Libice. The first known representative of this developing dynasty, Slavník, is known to have been related by some undefined union to the ruling family of Saxony. Historians confirm this theory by the fact that one of Slavník's sons, Vojtěch (sometimes known as Adalbert), was sent to a renown school within the residential seat of Otto I, Magdeburg. This further leads to a hypothesis that the Slavníks' rise to power after the mid 950's is linked to the Saxons' idea of designating the Slavník family as counterbalance against the ruling Přemyslids.

Otto I was crowned a Roman Emperor in 962, which marks the origin of the Medieval Roman Empire. At this time the European historians document the rise of a "powerful king of the North", by the name of Miesek I (ca. 960-992). Scarce extant documents reflect the strength of Miesek as a monarch. They present him as a capable warrior and skillful politician, a real creator of the Polish State. Seeking a coalition with his southern neighbor, the Bohemian Duke Boleslav I, Miesek asked for the hand of Boleslav's daughter, Doubravka (Also

Uvedení sv. Vojtěcha na biskupskou stoliči r. 983.
St. Vojtěch being installed as a second bishop of Prague in 983

"Dobrava" from Latin "Bona"), who was married to him in 965. Her marriage to Miesek also created favorable circumstances for the adoption of Christianity by the ruling Piast dynasty of Poland. Foundations of the Polish ecclesiastical organization were laid by establishing a missionary bishopric in Poznan (968). Another daughter of Boleslav, Mlada, led a delegation to Rome to petition the Pope John XIII for an establishment of a permanent convent in Prague. The Přemyslid request was granted and Mlada was appointed the abbess of the first order of Benedictine nuns in Bohemia, near the basilica of St. George, at the Hradčany Castle. The Pope also approved the creation of an independent bishopric in Prague. This bishopric, however, remained under the control of Regensburg (Řezno). The first Bishop of Prague, Saxony born clergyman Thietmar, was then placed under the archdiocese of Mainz in 973.

After Otto I died in 973, relations between his empire and the Bohemian-Polish coalition worsened due to the ambitions of the Bavarian Duke Henry, the cousin of Otto II of Saxony.

Henry sought an ally in the Bohemian ruler Boleslav II (called "The Pious") and the Polish ruler Miesek. Both accepted Henry's offer, not realizing that they stepped into a conflict within the Saxon dynasty. Henry's repeated attempts at a rebellion ended in a siege of Regensburg

nad his flight to Bohemia. The imperial army was beaten in Western Bohemia in 976 and 977, and the following year Boleslav II tried to achieve a peaceful settlement with Otto II. In 977 Miesek's wife Doubravka died and this event weakened the existing strong mutual alliance and the Bohemian-Polish relations. Furthermore, the widowed Prince of Poland took Oda, the daughter of Dietrich, the Margrave of the Saxon North Mark, for his second wife and his allegiance shifted to Saxony while Boleslav II supported once again Henry II of Bavaria against Otto II. These events led to mutual alienation of Bohemia and Poland.

The Slavnik family began to gain stronger influence of the political scene during the second half of the 10th century by expanding their possessions in the northeastern part of the Bohemian territory. After the death of Slavnik (981), the principality was headed by his ambitious son, Prince Soběslav I. To prevent a potentially dangerous partnership between Soběslav and Miesek, Boleslav II tried to reinforce the existing relative ties by appointing Soběslav's brother Vojtěch the new Bishop of Prague. In those days most worldly sovereigns felt superior to ecclesiastic representatives whom they often regarded as their chaplains.

The appointment of Vojtěch to Prague bishopric was a gesture of great political impact. Unfortunately, soon afterwards this bold move was weakened by the death of Střežislava (987), the mother of the 5 Slavnik brothers of Libice, who

was descended from the Přemyslid dynasty. Vojtěch's attempts at the emancipation of the church were rudimentary, but he made keen efforts at the strengthening of the church prestige and bringing about a deeper understanding of the principles of the Christian life. Pagan and barbaric habits still prevailed at the court of the Prince, which took up Christianity only superficially. Vojtěch, who was well educated and travelled, encountered difficulties with the pastoral activities in his diocese, but retained his rigorously religious attitude. His first departure for Rome (988-992) resulted in an extended stay and his entrance into the monastery of Saints Boniface and Alexius. Boleslav II, during Vojtěch's absence, invited Volkold, the Bishop of Meisen, to Prague to replace Vojtěch in his episcopal duties.

In this tense atmosphere, during the spring of 990, Prague received news of Miesek's invasion and occupation of Silesia. This was a hostile act and both former partners were seeking new allies. Instead of a military clash it developed into a diplomatic conflict involving tactical maneuvering. Miesek I emerged a victor and before his death in 992 he entrusted his entire estate to the protection of the Papacy. It was a supremely political and diplomatic act which greatly surprised Boleslav II and caused him to fear the increasing power of the Slavnik family. Since 990 their estates had directly bordered the enlarged, Polish state of Miesek I.

In 991 Boleslav II sent legates to Rome to make Vojtěch return to his diocese. With the Pope's approval, the bishop returned in 992, bringing with him a monk colony from Rome for the promised foundation of a monastery. This Benedictine monastery was established in Břevnov, near the Prague walled settlement early

in 993. That ended Boleslav's peaceful gesture and the mutual antagonism between the Přemyslid and Slavnik families began to escalate again. It resulted in the second, this time final departure of Bishop Vojtěch for Rome in 994. At the end of summer of 995 Emperor Otto III led a military campaign against the pagan Obodrites. Apart from the Polish contingent under the command of Miesek's successor, Boleslav The Brave and the Bohemian troops led by the son of Boleslav II (Also nicknamed "The Brave"), a special detachment of Slavnik knights, under the leadership of the Slavnik Prince Soběslav also participated. On September 27 and 28 of 995, at the main seat of the Slavnik family, Libice, the Přemyslid warriors massacred all present family members. By eliminating the Slavnik dynasty the Přemyslids gained complete control of Bohemia.

Bishop Vojtěch dwelled abroad at this time, in Rome and in Poland. On April 23, 997, while on a missionary journey to Eastern Prussia, Vojtěch and his religious entourage met the death of martyrdom upon entering a sacred pagan grove. Vojtěch did not find much sympathy in Bohemia during his lifetime, but certainly received proper recognition after his death. His remains were buried in the Polish town of Hnězdno, where Radim, a descendant of the Slavnik family, was appointed an archbishop in a newly created religious metropolis. Shortly after his death Vojtěch was beatified and canonized, but it was not until August 24, 1039, that St. Vojtěch's remains were brought from Hnězdno to Prague, as part of the war booty acquired by Prince Břetislav, during the military expedition to Poland. Along with St. Ludmila and St. Wenceslas, St. Vojtěch (Adalbert) has joined the expanding ranks of Bohemian patron saints.

Tony Jandáček

Martyrdom of St. Vojtěch in a pagan Prussian grove in 997

*Photo on back page:
Benedictine monastery in Prague-Břevnov
founded by St. Vojtěch (Adalbert) in 993.
Basilica of Saint Margaret.*

